BOROVÁČEK

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKÉHO V KARVINÉ

Prosinec 2023

Vánoční kapr

Dívám se z okna ven,
dívám se do zimy.
Všude snad bílá jen,
na zemi šupiny.

*

Už přijel tatínek!
Přivezl kapra nám,
jdu hledat kamínek,
kapr pak umře sám.

*

Tenhle je skvělý,
je krásně lesklý,
taky dost velký,
možná i ostrý.

*

Přijdu k nám do sklepa,
Tam čeká maminka,
Porcuje kapra už,
Měla jsem si vzít spíš nůž.

Barbora Veselá, 6. A

Na přelomu podzimu,
padá listí ze stromů.
Listí padá vítr fouká
před námi je velká louka.
Na té pouštíme si draky
máma s tátou jsou tu taky.

Když nám spadl dráček
na zem, koukám na něj
jako blázen. Tak mu říkám:
„Draku vstávej, přece nejsi
ještě starej."

Leba Roženek, Anna Švédová 5. A

Adrian Prymus, 6. A

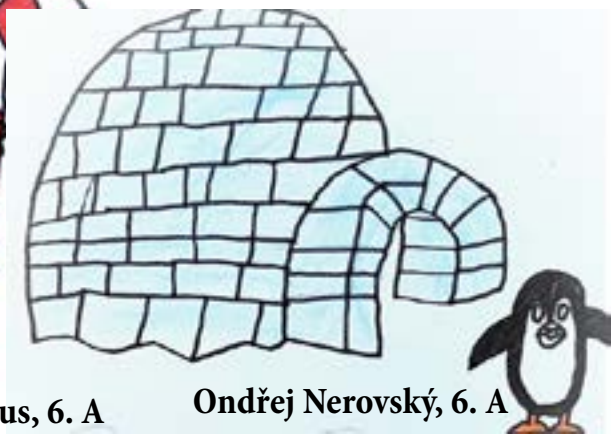

Ondřej Nerovský, 6. A

Zimní poezie z per žáků 6. A

Vánoce
Do obchodu běžíme
kapra si tam koupíme.
Potom vezmem brambory
hodíme je do trouby.

Cestou koupím dáreček
pod náš hezký stromeček.
Byt nám voní po jehličí
venku vítr rychle fičí.

Maminka už cukroví peče
čas večeře se pomalu vleče.
Pohádky v televizi hrají
tatínek na stole vánočku krájí.

Anna Doktorová, 6. A

Vánoce
Venku je velká zima
ale doma u kamen príma.
Děcka venku bobujou
a mámy dárky kupujou.

Táta stromek vybírá,
máma kaši ohřívá.
Až se všechno udělá,
ke stolu se utíká.

Po večeři ke stromku,
kouknout se po dárku.
Rychle všechno rozbalit,
pak zas všechno oslavit.

Jan Miškář, 6. A

Vánoce
Jsou zde zase Vánoce.
Táta říká :„To už zase?“
Máma něco kupuje,
Jirka zase bobuje.

Sněhuláky postavíme,
venku se už nenudíme.
Budeme se koulovat
a vesele se přitom radovat.

Štědrý den už nastal zas,
přinesl nám krásný čas.
Pod stromečkem kupa dárků,
kapr, salát -vše je v cajku.

Roman Kroka, 6. A

Vánoce
Vánoce jsou prima,
i když je tu zima.
Doufám, že napadne sníh,
abychom mohli sjíždět na sáčcích.

Víme, že otepluje se,
alespoň můžeme krmit vrabce v lese.
Napadne jen pár centimetrů,
a ceny dosáhnou nejvyšších parametrů.

Děti těší se na Vánoce, na Ježíška a dárky velice.
Píšou dopisy, o tom co chtějí,
na Štědrý večer zůstávají bdělí.

O záchod doprošují se máti,
ponožek nepřestávají se báti.
Rodinu celou navštíví,
a o své radosti se podělí.

Vojtěch Weissmann, 6. A

Zima
**Když se venku ochladí,
mně to vůbec nevadí.**

**Nasadím si rukavice,
napiju se slivovice.**

**Vyrážím ven na saních,
rozjedou to po stráních.**

**Zastaví mě kamarádka,
zda postavíme sněhuláka.**

**Den strávený venku končí
všichni se už venku loučí.**

Sára Sobolová, 6. A

Báseň vánoční
Zima a Vánoce,
pokoj a tradice.
Stromeček ozdobím,
dárky vám nadělím

Pouštíme lodičky,
lijeme olovo,
vyzouvám botičky
Kristus jde okolo

Ozdobím vánočku,
vypiju vodičku.
Všichni jsou šťastní,
jsou svátky vánoční.

Filip Zeman, 6. A

Zima a Vánoce
Jsou tu zase Vánoce,
znovu zas a po roce.
Stromek potom zdobíme,
pak se hezky najíme.

V zimě padá sníh,
zazní také smích.
Postavíme sněhuláka,
každého klučinu to láká.

Nový rok zas slavíme,
s ohňostrojem sladíme.
V zimě nám je prima,
proto není zima.

Alex Kovář, 6. A

Zimní nálada

Vánoce a zima
Je to príma!
Venku začíná být kosa
A ráno je velká rosa.

Stavíme sněhuláky
Sáňkujeme a lyžujeme
Jako každý rok
si zablbneme.

Na štědrý den:
Mamka smaží kapra
A rozkrájíme jabka.
Celý den uteče raz dva.

Potom čekáme než
Ježíšek zazvoní.
Běžíme ke stromečku
A máme radost z dárečků.

Tereza Jandáková, 6. A

Vánoce

Venku je velká zima,
Ale bude to prima.
Na zemi je velký led,
Umrzá mi ret.

Nazdobíme domeček,
Musíme pro stromeček.
Musíme koupit dárky,
Ale před tím si dáme párky.

Děti dlouho o Vánocích sní,
Na večeři toho hodně sní.
Mám z dárků velkou radost,
Ale před tím to byla velká starost.

Richard Kantor, 6. A

Filip Zeman, 6. A

Bílé Vánoce

Dneska zase po roce,
Přicházejí Vánoce.
Začal padat bílý sníh,
Přeji si fakt hodně knih.

Ježíšek už dárky nese,
Viděl jsem ho asi v lese.
Doufám, že jste věděli,
Že Vánoce jsou v neděli.

Půjdeme se chvíli projít,
Vyhlížet toho Ježíška.
Museli jsme ke kopci dojít,
Tam překvapeně stála tetička.

Povídá nám: „támhle je Ježíšek´´,
Ukázala nám malý keříček.
Šli jsme ke keříčku, ale nebyl tam,
Ale viděli jsme, že utíká domů k nám.

Už jsme viděli na náš dům,
Zamávali jsme i sousedům.
Doma už dávno dárky byly,
Protože jsme nezlobili.

Izabela Vajdová, 6. A

Zima

Zima je prima
v zimě je mi zima.
Večer děti pod dekou
Rádi sedí před telkou.

Většina dětí rýmu chytne,
obývák s kapesníky tak brzy splyne.
Lidé pečou cukroví,
kocouři spí pod stromy.

Videohry se nehrajou,
tráví se čas s rodinou.
Dětské koulovačky,
nejsou jen tak nějaké rvačky.

Zima to je prima čas,
těším se až bude zas.

Tobiáš Bembenek, 6. A

Tomáš Konarski, 6. A

Vánoční stromeček

Vánoční stromeček
v pokoji stojí, děti ho
po roce svátečně strojí.

Nahoru hvězdičku
doprostřed andílka,
dolů jen matičko,
tam bude nadílka.

Dominika Kucá 5.A.

Vánoce

Do Vánoc už pár dní zbývá, koledy už každý zpívá.
V troubě voní cukroví, kapřík už je hotový.
Stromeček si ozdobíme, přáníčka si vyrobíme.
Budeme se spolu smát, zpívat, hrát a povídat.

Veselé Vánoce

Kristýna Helekalová 5.A

TOBIÁŠ RUSIN 2.A

Vánoce

Mám rád Vánoce, protože rozbaluju dárky. Přeju si asi milion dárků. Taky mám rád Vánoční večeři. Přeju si hodně dinosaurů a lega. Rád totiž stavím lego. Chci být vědec dinosaurů a hrát fotbal.

KUBA UCHYTIL 2.A

KOCOUR O VÁNOCÍCH

Byl jednou jeden kocour, jmenoval se Kuba. Měl rodinu. O Vánocích si nachystali květináč na stromeček. A večer k nim přišel Ježíšek a přinesl jim dárečky.

O ZACHRÁNKYNÍCH SISSI A KIM

Ellen Bortusová 5.B.

V Mrázkových horách je malá vesnička. Lidé se tam chovají, jako kdyby byli všichni rodina. V takových horách žije Kim s rodiči a pejskem Sissi. Sissi je velký husky s bílím kožíškem, černými skvrnami na tlapkách a velkým proužkem kolem hlavy. Kim je malá holčička s hnědými copánky, zelenýma očima a malým nosánkem. Jednoho dne šla Kim se Sissi na procházku a rodiče připravovali dům na Vánoční večeři. Sissi se zastaví a nastraží uši. Kim se zastaví a rozhlédne se po okolí. „Ale ne!" vykřikne Kim, když uvidí malého promrzlého ptáčka. Limou se třese! Sissi se s Kim rozběhnou za ním. Kim ho vezme do nárače a začne ho kolébat. Ptáčka vezmou domů a zahřejí ho. Udělaly dobrou věc!

Zuzana Fryčová 5.B

VÁNOČNÍ ZÁCHRANA ZEMĚ SKŘÍTKŮ

Crrrr! Mája rovna vstala a jde se kouknout, kolik dní zbývá do Vánoc. U kalendáře uvidí svou postavičku vánočního skřítka, kterého dostala ke svátku. Podívá se na něj a začne si s ním povídat. „Ahoj skřítku, jak se máš?" zeptala se. „Jak asi, už mě tady nebaví stát!" najednou promluvil skřítek, který zrovna ožil. „Ty jsi živý?" zeptala se opět Mája. „Ne víš, jsem hračka na dálkové ovládání." naštval se skřítek. „No, ale už dost hádek, řeknu ti proč tady jsem. Naši zemi postihlo příšera, která nám bere všechny vánoční dárky. Zachránit nás může jen dítě, co v nás věří a má čisté srdce. No a to jsi právě ty." dořekl smutně

skřítek. Mája se chvíli zamyslela a pak řekla. „Fajn, ale chci být na Vánoce doma. A ještě to musíme skrýt před rodiči." řekla Mája. „Tak o to se nemusíš bát, stopnu čas a potom ho zase pustím, nikdo pak nebude vědět, že jsi někde byla." vysvětlil ji skřítek. „Tak ho zastav a vyrážíme!" „Čase, zastav se!" řekl skřítek a vše se najednou zastavilo. „Vem baterku, zneškodníš ho totiž, když se na něj zasvítí lidským světlem." „Mám ji!" řekla Mája „Fajn tak letíme!" skřítek něco zamumlal, oba usli a když se vzbudili, byli v úplně jiném světě. „Vítej ve světě. Kouhej, tam je ta příšera, zasviť na ni!" Mája zasvítila

na příšeru. Příšera v tu ránu zmizela. „Děkujeme moc, zde máš dárek, který tě určitě potěší." řekl škřítek a shodil Máju na zem. Když Mája vstala ocitla se ve svém pokoji. A co bylo v dárku? To už si domyslete sami, protože každý si přeje něco jiného.

Vánoční přání

Žili jednou ve velmi chudé vesnici tři děti, Emma, Lukáš a Sofie. Od malička byli nejlepšími kamarády a společně zažívali různá dobrodružství. Emma, tmavovláska se zelenýma očima, měla za otce samotného Santa Clause, a tak vždy věřila na vánoční zázraky a magii. Její přátelé také věřili na zázraky a magii, a proto si všichni tři užívali ducha vánočního období. Avšak vesnice, ve které žili, byla chudá a mnoho dětí nemělo ani jednoho rodiče. Emma, Lukáš a Sofie si byli vědomi toho, že některé děti nemají při Vánocích tolik štěstí jako oni. Proto se rozhodli, že letos udělají každému dítěti v jejich vesnici vánoční přání. Plánovali to již několik měsíců před Vánoci. Sebrali každý den peníze z malých prací, které objevili po vesnici, a ukládali si je do malého kufříku. Postupně si vydělali dostatečnou sumu a také poznali, o čem které dítě v jejich vesnici sní za dárek. Den před štědrým večerem se rozhodli, že všechna přání splní. Sofie chtěla, aby všechny děti měly nové a teplé oblečení, protože věděla, jak je u nich velká zima. Lukáš chtěl, aby všechny děti měly nové hračky a mohly se dobře bavit a zapomenout na své starosti. Emma přemýšlela, jak by mohla splnit přání každému dítěti, a proto si přála, aby se v jejich vesnici objevil vánoční stromek se všemi dárky. Poprosili několik dospělých o pomoc při uskutečnění jejich plánu. Shromáždili oblečení a hračky, které ve vesnici potřebovali, a přestože neměli moc, věřili, že každý malý kousek může udělat velký rozdíl. Když nastal štědrý večer, byli Emma, Lukáš a Sofie nervózní. Cítili radost v srdci, ale také trochu strach, jestli je jejich plán vůbec možný. A pak v temném večeru se ve vesnici rozsvítila světýlka. Lidé se shromáždili kolem vánočního stromu, který byl neuvěřitelně bohatě ozdobený. Na větvích visely dárky pro každé dítě ve vesnici. Emmě oči zářily a dojatě sledovala, jak děti vybírají své dárky a radostně se usmívají. Lukáš rozdával hračky a jeho tvář byla plná radosti. Sofie jako poslední vytáhla z kufříku teplé ponožky a svetry. Její dárek měl překvapit, ale všichni se na něj radostně usmívali, protože věděli, jak významné a potřebné jsou teplé věci v zimě. Celá vesnice byla plná radosti a děti se přestaly zamýšlet nad tím, jak moc jsou chudí. Emma, Lukáš a Sofie viděli, že i s malou pomocí a pár kousky oblečením a hraček mohou změnit svět kolem sebe a předsevzali si, že budou každý rok na Vánoce pomáhat těm, kteří to potřebují. Věděli, že přestože nemají mnoho, mají lásku v srdci a tu mohou dávat dál. A tak se jejich příběh o nejlepších kamarádech, kteří poprvé splnili vánoční přání pro celou vesnici, stal legendou a dodával sílu dalším dětem, aby také věřily na sílu dobra a pomáhaly těm, kteří to potřebují.

Jana Macháčková, 8. B

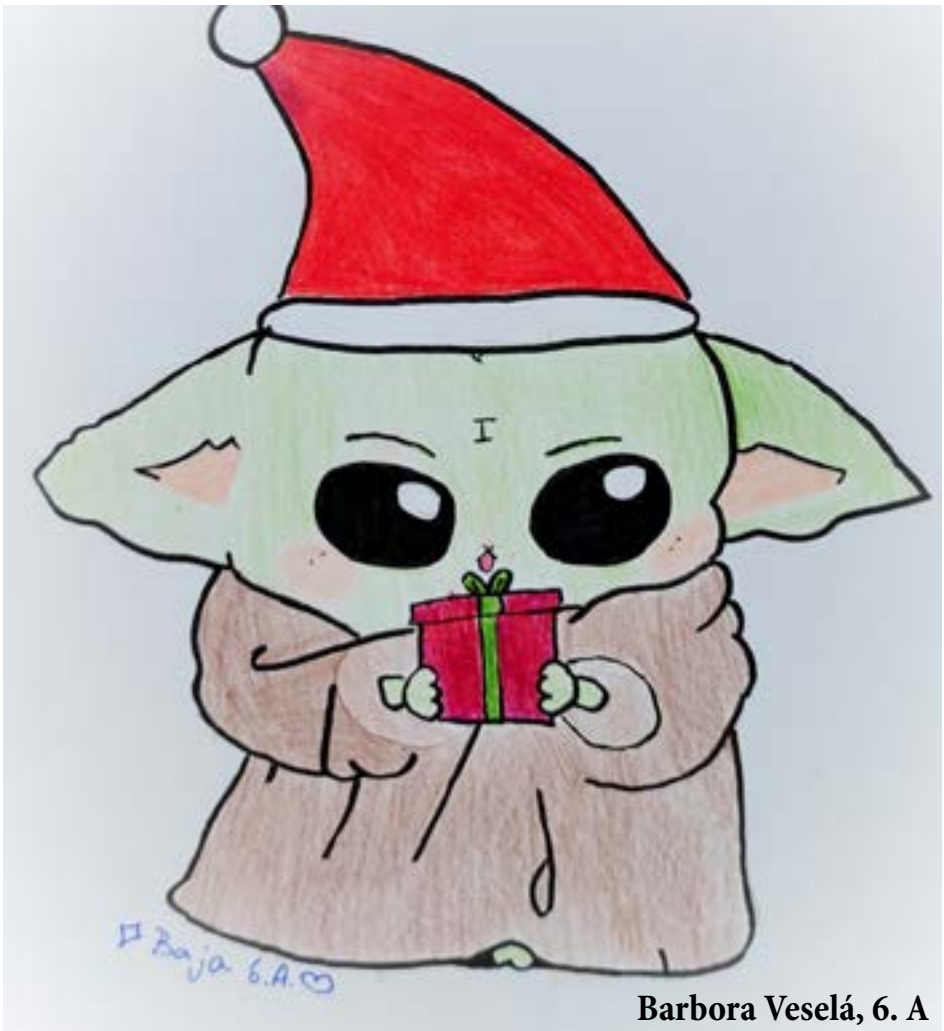

Barbora Veselá, 6. A

Zimní sen

Náš příběh začíná v roce 1849. Za pár dní je Nový rok. Rodina Tauerových sedí u společné večeře a maminka s tatínkem se zase dohadují, jak uspořit více peněz, abychom se měli líp. Jsou na nás sice přísní, ale dělají pro nás první poslední. U stolu se také řeší těžká situace nemocných prarodičů a případně velmi nákladné léčení. Je nám z toho všem těžko. Někdy si říkám, jestli by pár krejcárků navíc nevyřešilo všechny naše problémy. No což, snad bude v příštím roce peněz víc.
Jakmile jsme dojedli, tak nás rodiče poslali zavřít králíky z výběhu do králíkárny a doplnit vodu kravám. Tak jsme se tedy oblékli a šli. Domluvil jsem se se sestrou Anežkou, že půjde zavřít králíky a já půjdu donést vodu kravám. Zašel jsem tedy pro vědro a šel do sudu nabrat vodu. Musel jsem rozbít led, abych ji nabral. Šel jsem za krávami, ale spatřil jsem cosi červeného na naší jabloni. Jdu se tedy kouknout, co to je. Když to spatřím, hrkne ve mně. Jablko?! Teď v prosinci?! Chtěl jsem ho utrhnout a ukázat rodičům, když tu náhle mi něco zašeptalo do ucha. Netrhej mě, přinesu ti štěstí do nového roku. Pokud mě neutrhneš a necháš si pro sebe, že tu rostu, v novém roce se ti stane něco pěkného.
Inu dobrá, řekl jsem. Dolil jsem tedy vodu kravám a šel jsem domů. Další dny se nic neobvyklého nedělo, jenom jsem doufal, že jablko dodrží svůj slib. Nastal Silvestr, stále jsem si říkal, kdy se moje štěstí ukáže. Dovečeřeli jsme a čekali na shromáždění všech lidí z vesnice. Setkávali jsme se každoročně na poli u horního konce vesnice, odkud byl krásný výhled. Po příchodu všech rodin z vesnice se už netrpělivě čekalo na půlnoc. Na Nový rok. Jakmile odbila 12 hodina, všichni začali slavit. Jen já se rozhodl, že už půjdu spát, byla mi zima a cítil jsem se hodně unavený. Vracel jsem se domů po poli svou oblíbenou zkratkou a najednou jsem o něco zakopl. „Šutr blbý,´´ řeknu si. Chci ho vzít a zahodit co nejdál jako pomstu, ale když po něm sáhnu, zjistím, že to kámen není. Vypáčím to z hlíny a kouká tam na mě truhla. Dřevo bylo dost ztrouchnivělé, snažím se do truhly dostat. Jakmile se mi podařilo část poklopu vypáčit, začalo tam svítit zlato. V tu chvíli jsem byl nejšťastnější člověk na světě. Hned jsem zavolal rodiče a sestru. Popadli jsme truhlu a odnesli ji domů. Hned brzy ráno jsme vyrazili zlato vyměnit za mince. Od té doby jsme ta nejšťastnější rodina na světě. Avšak peníze nejsou všechno, nejdůležitější je zdraví a láska. Za peníze jsme zajistili babičce a dědovi lékařskou pomoc a od té doby jsou zdraví a my šťastní.

Lukáš Uchytil, 8. B

NA POBAVENÍ

Ona: „Miláčku, já bych si tak přála pod stromeček miminko!“
On: „Jsi praštěná, vždyť by mu padalo jehličí do očí!!!“

To je zajímavý, zbývá ještě téměř celý rok do Vánoc a všichni už mají nazdobené stromečky.

„Letos vánoce nebudou!“ říká maminka Pepíčkovi.
„A proč ne?“ zhroutí si Pepíček.
„Řekla jsem Ježíškovi, že jsi byl celý rok hodný, a umřel smíchy!“

Malý Pepíček píše Ježíškovi: „Milý Ježíšku, celý rok jsem měl samé jedničky... Ne. To nemůžu napsat.“
A tak píše: „Milý Ježíšku, jelikož jsem byl celý rok hodný... Ne, to taky nemůžu napsat.“
Najednou ho něco napadne. Vyběhne z domu, vběhne do nedalekého kostela, tam vezme sochu Panny Marie, dá si ji do podpaží a běží s ní domů.
Tam si sedne ke stolu a píše: „Milý Ježíšku, jestli chceš ještě někdy vidět svoji maminku...“

Naše učitelka na nás: „Co jste letos našli pod stromečkem?“
Moje odpověď zní: „Jehličí.“

Maxmilián Bednarčik, 8. B

ANIČKA SMIGOVÁ 2.A

MILÝ ŠKŘÍTKU KVÍTKU.
JÁ MÁM ZÍTRA NAROZENI-
NY, BUDE MI 8 LET. VE
ŠKOLE SE MI DAŘÍ. CHODÍM
DO 2. TŘÍDY. NAŠE PANÍ
UČITELKA SE JMENUJE
RENATA TOTHOVÁ. MÁM
KAMARÁDKY EMU, KÁJU A ELEN.
A JÁ SE JMENUJU ANIČKA.
ZNÁMKY MÁM DOBRÉ, JEN
JEDNA 2, 1, A 1*, TAKZASE AHOJ

ANNA ŠVEDOVÁ 5.A

ADAM GOLÍK. 2A.

CO RÁD DĚLÁM? PRACUJU NA ZAHRADĚ S MA-
MINKOU A S MÝMI 2 BRÁCHY. A CHODÍM RÁD DO
ŠKOLY.

VOJTĚCH KOUTNÝ 2.A

Co rád dělám?
Ahoj skřítku Kvítku,
moc se zdravím. Rád
hraju florbal a rád Čtu.

Naši prvňáčci malují obrázek podle písniček

Pro chytré hlavičky

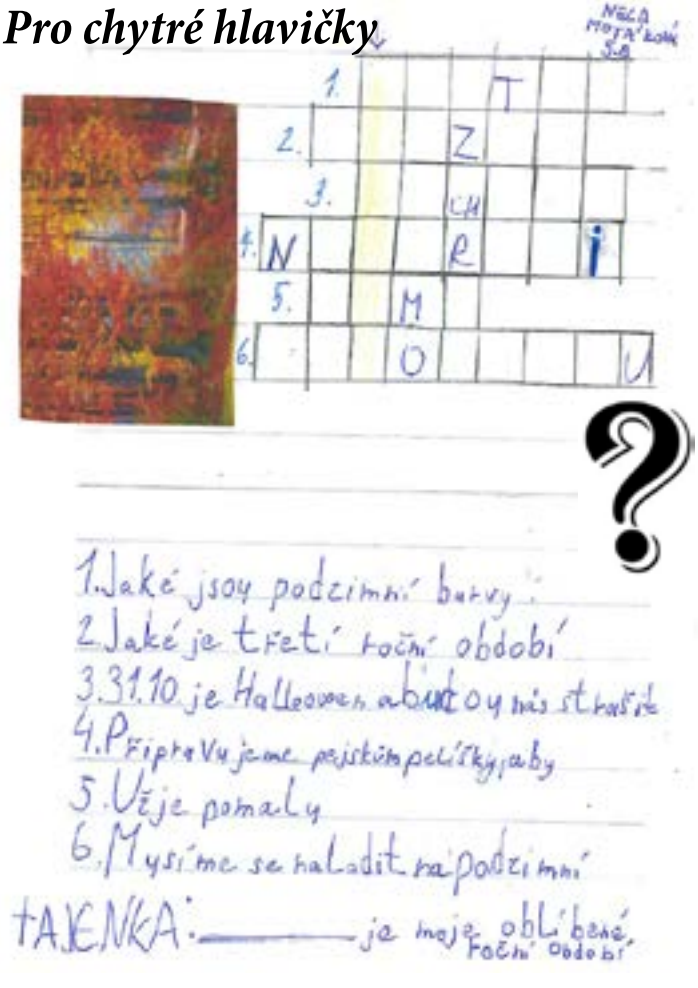

Zvířecí okénko

Králíci Renovát (ROZÁLIE SEHNALOVÁ)

Axolotl Mexický (STANISLAV STRDVÝ)

- Celý život stráví ve stadiu larvy
- Jeho schopnost regenerace pokud přijde o končetinu
- Může mít růžovou, bílou, modrou, zlatou, černou
- Váží 300 g
- Měří 23 cm
- Říká se mu „vodní dráček".
- Patří mezi ryby

- Může rodit až [illegible] na rok.
- Mláďata se rodí hodně zelená. Oči se jim otevírají až za 10 dnů.
- Jí měkce seno, zoní ohnutka a jablka.
- Mláďata se rodí v podmínkách.
- Uběhne až 56 km v hodině.
- Měří 40-50 cm.
- Váží 2,5 kg.
- Dožívá se 9 let.

Ptakopysk (MICHAEL ŽEBROK)

- Je malý savec.
- Žije v australii.
- Klade vejce.
- Dožívá se 16 let
- Hmotnost 1 kg
- Má plovací blány
- Měří až 40 cm
- Živí se hlavně raky, červy, larvami kmyc
- Má elektrocitlivý smysl

Panda

(MARIE VESELÁ)

- Malá panda váží 10 dkg a měří 15 cm
- Dospělá panda váží 160 kg a měří 1,5 metru
- Jí nejčastěji bambus, ale můžou i ryby
- Žijí v Číně
- Pandy mají nejsilnější zuby na světě
- Panda je savec
- Patří mezi masožravce ale je to býložravec
- Od dvacátého století je národním symbolem Číny
- má šest prstů
- Patří mezi ohrožené druhy zvířat

Berutýn ohnivý

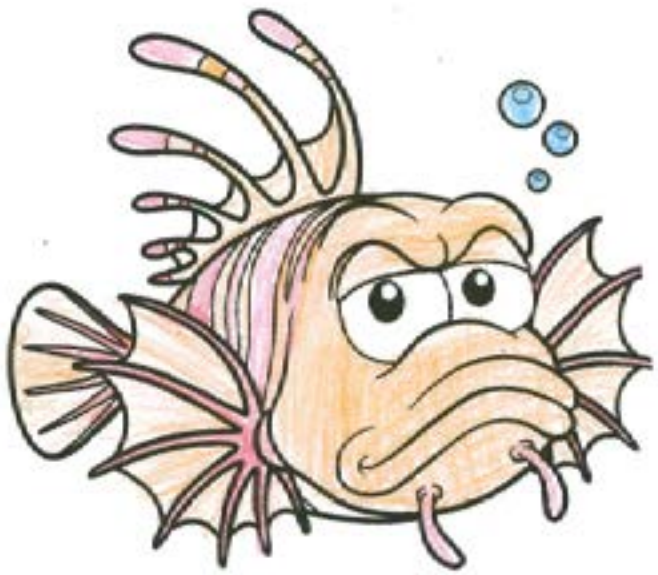

- Berutýn má dlouhé ostny, které ho chrání před jinými živočichy • Loví v noci a živí se malými rybkami, krabi a krevetami • je to jedovatá ryba
- měří 30 cm • váží 1 až 2 kg
- je to samotář • žije v oceáně

TYGR (PALOCH JAKUB)

TYGR JE KOČKOVITÁ ŠELMA

- JE TO RYCHLÉ ZVÍŘE
- BĚŽÍ 100-110 KM ZA H
- ŽIJE V INDII
- JE TO 2 NEJRYCHLEJŠÍ ZVÍŘE NA SVĚTĚ
- DOŽIJE SE AŽ 5-8 ROKŮ
- ŽIJE V PRALESE

VLCI VLK OBECNÝ

(NATÁLIE ZOLICHOVÁ)

společným předkem současných plemen psů je pravděpodobně vlk, je to velká psovitá šelma. Vlci dosahují hmotnosti 16 až 80 kg. Žijí ve smečkách. Nejběžnější potravou jsou středně velcí kopytníci.

KOOPERATIVNÍ OBRAZY ŽÁKŮ 3.C A 4.B

V rámci oslav svátku Halloween si žáci 3.C a 4.B vytvořili v hodinách výtvarné výchovy kooperativní obrazy. Tato aktivita je ideální příležitostí k rozvíjení týmové spolupráce, kreativity a jemné motoriky. Kooperativní obrázek je také skvělou metodou, jak ukázat dětem, že společným úsilím vznikne něco, co je větší než součet jednotlivých částí.

Bajky očima prvňáčků z 1. A

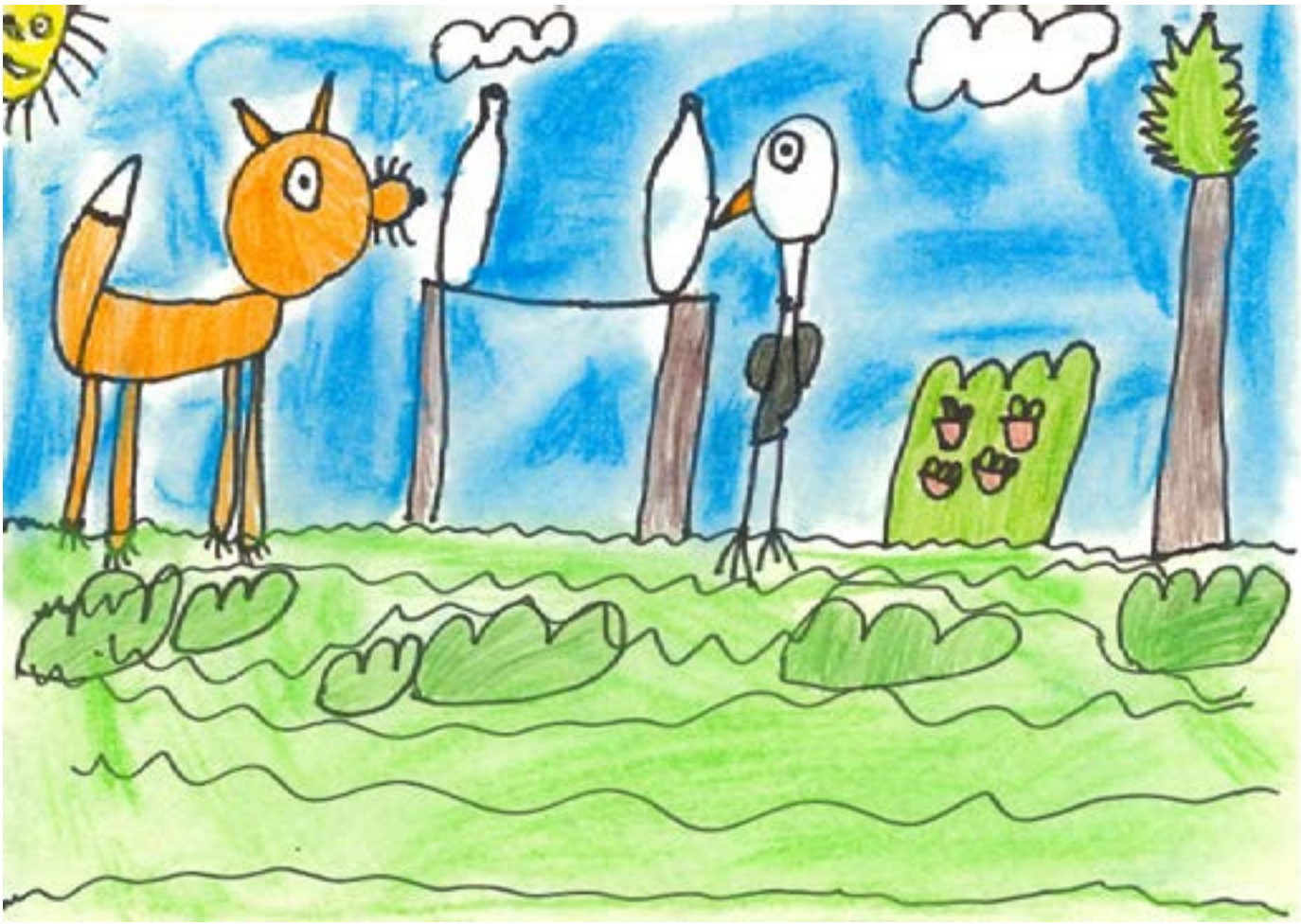

Slovní šnek prvňáčků

WIR LIEBEN DEUTSCH

Terka Kovářová a Gatnarová

FRANKFURT am Main

Städel Museum

Es ist ein Kunstmuseum in Frankfurt. Das Museum hat 3 100 Bilden, 660 Skulpturen, mehr als 4 600 Fotografieren und mehr als 100 000 Zeichnungen und Drucke.

Römer

Der Römer ist Seit dem 15. Jahr hundert das Rathaus. Er ist als Zentrum der Stadtpolitik.

Main Tower

Main Tower ist Wolkenkratzer. Es hat 56 stockwerke. Es ist nach dem Haptfluss Main. Es ist 240m hoch.

Johann Wolfgang von Goethe

- Er war deutsch Dichter, Dichter, Biologe und Literaturkritiker.
- Er war Freund mit Beethoven.
- In Frankfurt ist Goethe platz.

Frankfurt se nachází v jižní části Německa. Žije zde přibližně 773 000 obyvatel. Frankfurt přezdívaný také jako „Bankfurt", protože je finančním srdcem Evropy. Městská čtvrť je označována „Mainhattan".

FRANKFURT AM MAIN

Johann Wolfgang von Goethe

* 28.8.1749 + 22.3.1832

- KLIDNÉ A ČISTÉ MĚSTO
- MĚSTO UMĚNÍ
- ŘEKA MEIN (ČESKY MOHAN)
- MĚSTO SE DĚLÍ NA HISTORICKOU A MODERNÍ ČÁST
- MAJÍ JEDNO Z NEJVĚTŠÍCH LETIŠŤ
- NEJVÍCE SVOBODNÝCH LIDÍ
- JOHAN WOLFGANG GÖETHE (SPISOVATEL, BÁSNÍK, POLITIK), V 72 LETECH SE ZAMILOVAL DO SEDMNÁCTILETÉ ŽENY
- GÖETHE RÁD JEZDAL DO ČESKA, PŘEDEVŠÍM DO KARLOVÝCH VARŮ
- NĚMECKOFRANKFURTSKÉ SPECIALITY: SCHNITZEL MIT PILZSÖBE,
- 773 000 OBYVATEL
- 5. NEJVĚTŠÍ MĚSTO NĚMECKA
- PAMÁTKY: KOSTEL SV. BARTOLOMĚJE, ALTSTADT (STARÉ MĚSTO), PAULUSKIRCHE (KOSTEL SV. PAVLA), INNENSTADT (VNITŘNÍ MĚSTO)
- FRANKFURT JE KULTURNÍ MĚSTO. MAJÍ 33 DIVADEL, CCA 40 MUZEÍ.
- LÖWEN FRANKFURT JE NĚMECKÝ HOKEJOVÝ KLUB
- ZALOŽEN BYL V ROCE 2010 ZE ZANIKLÉHO FRANKFURT LIONS

- EINTRACHT FRANKFURT JE NĚMECKÝ FOTBALOVÝ KLUB
- ZALOŽEN BYL 8.3.1899
- EINTRACHT FRANKFURT BASKETBALL JE NĚMECKÝ BASKETBALOVÝ KLUB
- ZALOŽEN BYL ROKU 1954

LEINHART, KURICIUS, MORAWEC

TIERE IM FILM

DAS IST PAPA VOM MAULWURF
ER HEISST ZDENĚK MILER

DER MAULWURF HAT VIELE FREUNDE
EIN FUSCH, VEL, MUSE, MAUS

DER MAULWURF IST EINE BELIEBTE FIGUR VON ZDENĚK MILER. ER IST AUF DER GANZEN WELT BERÜHMT!

DAS IST DER NEUE MAULWURF

SWAGSTINA, ČECH, ŠMID

Tiere im Film

Pingu

Pingu ist eine Trickfilmserie. Im Mittelpunkt stehen der junge freche Pinguin Pingu und sein Freund, der Seehund Robby. In vielen Episoden spielt auch der Rest von Pingus Familie eine wichtige Rolle. Pingus Vater ist Postbote und Spielzeugmacher. Oft spielt auch die kleine Schwester Pinga mit .

TIERE IM FILM

BIENE MAJA

Das Märchen Biene Maja ist 100 Jahre alt.
Karel Gott singt die Intro im Tsechisch
Biene Majas Autor ist Waldemar Bonsels.
Die erste Ausgabe die Biene Maja erschien in einem Buch.
Die Biene Maja ist auch im Kino.

TIERE IM FILM

Biene Maja

-Schriftsteller: Karel Svoboda
-Maja liebt das Leben und lernt gern. Ihr Freund Willi schläft lieber. Maja und Willi kennt man aus dem Fernsehen und dem Kino, als Anime und in 3D.
Beine Maja ist aber schon 100 jahre alt. Sie kommt aus Deutschland.
Sein buch „Die Beine Maja und ihre Abenteuer" ist aus dem Jahr 1912.

PĚTILÍSTKY 2. B

Třída 2.B vytvářela ve dvojicích PĚTILÍSTKY na téma PODZIM. Koukejte, jak se jim to povedlo…

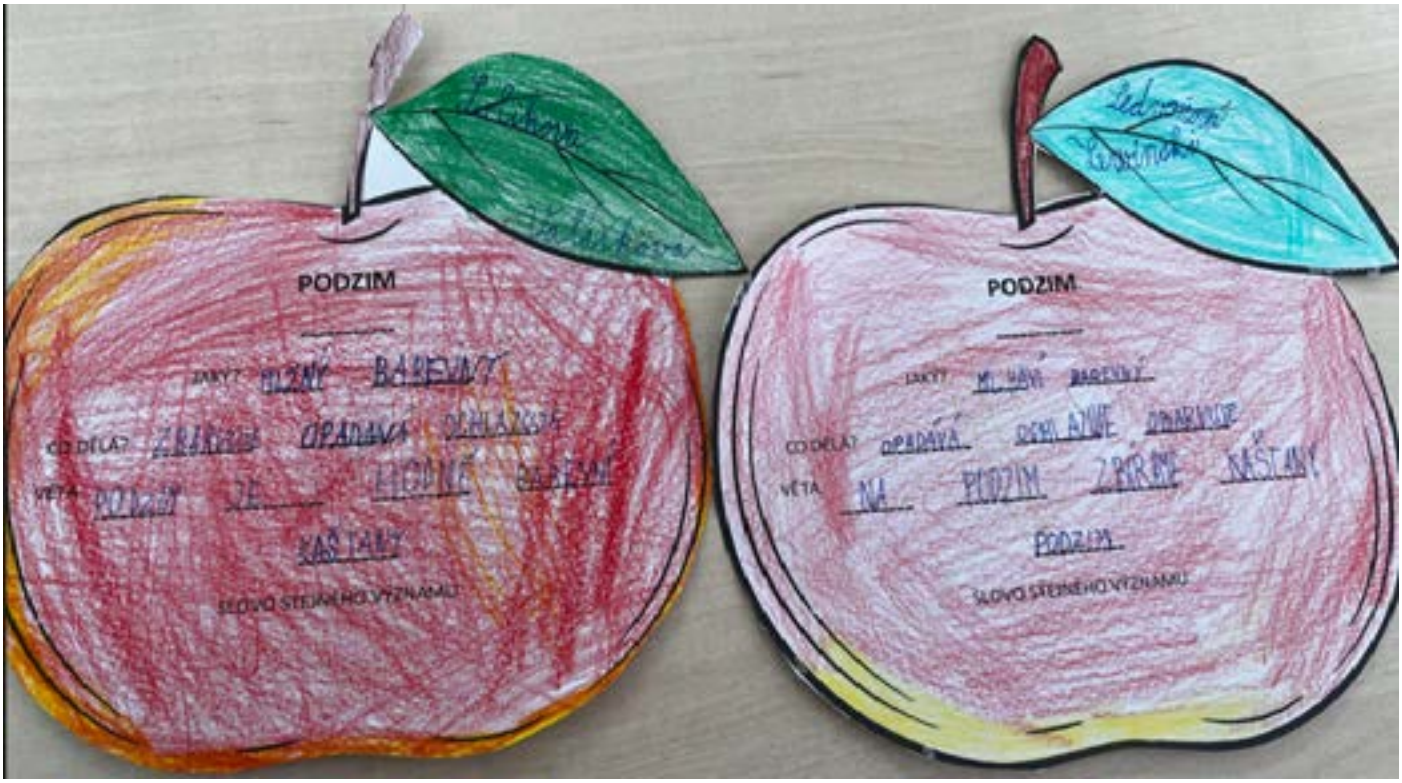

PODZIM
JAKÝ
CO DĚLÁ
VĚTA
SLOVO STEJNÉHO VÝZNAMU
PODZIM
JAKÝ BAREVNÝ
CO DĚLÁ
VĚTA ZVÍŘE SE UKLÍDÁ NA ZIMU
BARVA
SLOVO STEJNÉHO VÝZNAMU

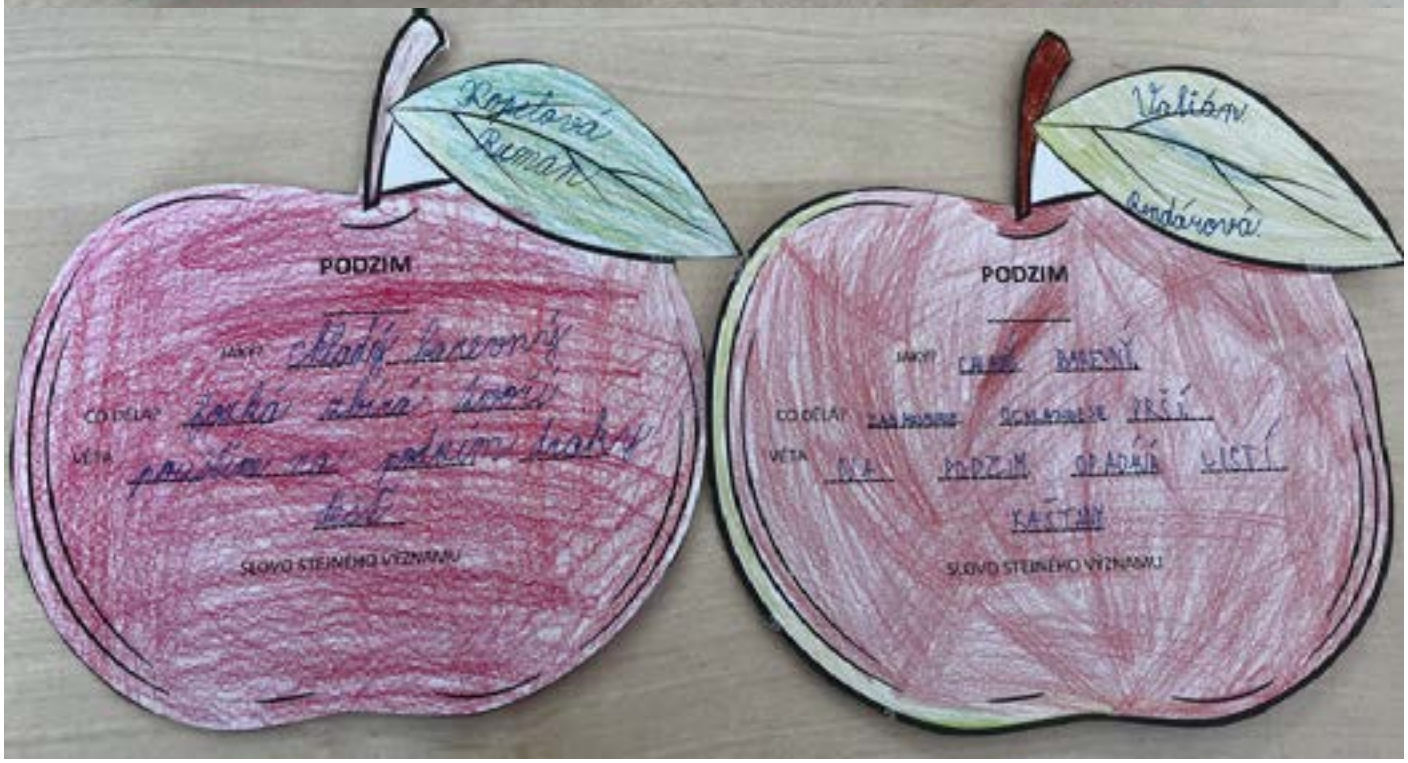
PODZIM
JAKÝ
CO DĚLÁ
VĚTA
SLOVO STEJNÉHO VÝZNAMU
PODZIM
JAKÝ
CO DĚLÁ
VĚTA
SLOVO STEJNÉHO VÝZNAMU

PODZIM
PODZIM

PODZIMNÍ BÁSNIČKY ŽÁKŮ 6. B

Podzime, podzime, tebe má každý rád,
ty jsi náš velký kamarád.
Kaštany a žaludy padají
a všechny děti sladkosti mlsají.
Halloween se kvapem blíží,
děti se různými kostýmy liší.
Strašidelné škole se nevyhneš,
hned tak rychle nezdrhneš.
Než mrkneš, sníh už napadne
a ozdobená dýně na zem spadne.
Za okny se už brzy objeví mráz,
snad to letos půjde všechno snáz…

Natálie Klimková, Nikola Tomoszová

Listí už ze stromů padá,
Mařenka v něm kaštany hledá.
Čas se nám na zimní posouvá,
sychravé počasí k nám pomalu promlouvá.
Slavíme i Dušičky,
kupujeme a zapalujeme svíčky.
Tepla nám sice ubývá,
zato do krmelců jídla přibývá.
Prodej kotlů se rozjíždí,
topení na plné pecky sviští.
Ježci se do listí schovávají,
alespoň na ně dopravní nehody nečekají.

Jakub Stadtherr, Jan Olšok

Podzime, podzime,
tak rádi tě opět vidíme.
Listy se zbarvují a padají,
stromy pomalu usychají.
Podzimní prázdniny se blíží,
doufejme, že si nikdo nijak neublíží.
Zanedlouho zima začíná,
snad nás zahřeje alespoň peřina.
Do Adventu už jen pár dní schází,
a vánoční nálada pomalu přichází…

Lucie Klimková, Mia Sochová

Podzim začíná zrána,
vstávám velmi ráda.
Padá listí,
děti do školy sviští.
Oslavujeme Dušičky,
vzpomínáme na babičky.
Ve větru pouštíme draky,
někdy nevidíme ani mraky.

Klaudie Roubíková, Pavlína Katrinioková

Cukroví se v troubě peče,
čas se nám každý den vleče.
Všichni blázní z Vánoc hned,
reklamy jsou zase zpět.
Vánoce jsou za rohem,
dárky, dárky, my už chcem.
Vítr fouká, všude zima,
Ježíšek přinese dárky. Prima!

Petr Fikáček, Lukáš Vala

EMMA PRYŠČOVÁ 2.A

Milý skřítku Kvítku, ráda bych ti něco chtěla říct. Mám hodně ráda podzim. Ráda pouštím draky a těším se vždy na halloween. Mám kamarádky: Káju, Elenku, Elišku a Aničku. Mám hezké známky a jen občas škaredé. Jinak, ve škole máme nové učivo z MA. Nejvíce mne baví kreslit umělecká díla a vyrábět. Tak zase příště Emmička.

Moje chaloupka na podzim

Na mojí chaloupku padá listí,
vedle ní se potok nádherně blyští.
A já sedím pod stromem čtu si knížku
najednou vidím z keře vyběhnout lišku.
Nad hlavou mi ptáci zpívají,
a listy ze stromu padají.
Podzim je nádherné roční období,
v kuchyni mám špinavé nádobí.
Tak já ho jdu umýt,
podzim si jdu užít.

Elen Musiolková 2.A

SKŘÍTKU KUÍTKU, CHTĚLA BYCH TI NĚCO. ŘÍCT
PODZIM JE STRAŠNĚ ZÁBAVNÝ, PROTOŽE
MOŽEŠ POUŠTĚT DRAKA NEBO SBÍRAT KAŠTA-
NY. PROSTĚ MÁM RÁDA PODZIM. GLENKA

NELINKA ŽÝLOVÁ 2.A

MILÝ SKŘÍTKU PODZIMNÍČKU,
JÁ MÁM PODZIM RÁDA, LISTÍ SE
ZBARVUJE DO RŮZNÍCH BAREV.
JEŠTĚ RÁDA SBÍRÁM KAŠTANY
A POUŠTÍM DRAKA NA PODZIM.
STAVÍM RÁDA ZVÍŘÁTKA Z
KAŠTANŮ.

ADÉLA ŠTEFANOVÁ 2.A

MILÝ SKŘÍTKU!
JÁ MÁM RÁDA, KDYŽ SI POUŠTÍM
DRAKA. RÁDA SBÍRÁM KAŠTANY,
DĚLÁM ZKAŠTANŮ ZVÍŘÁTKA.
SBÍRÁM RÁDA LISTY NA
VYRÁBĚNÍ.

ADÉLKA
KAMPFOVÁ
1.C
ADÉLKA♡

AMÉLIE
SCHULHAUER
1.C

VIKTORIE
ANGLETOVÁ
1.C

Tereza Janišová, 5. B

Nela Cargelová 5.B

Halloween klepe na dveře

Bylo 27.10. Terka si zdobila svůj pokoj. Vtom do pokoje vešla maminka: „Terko, co to děláš? Za chvíli musíme být na tréninku, nemůžeš přece zmeškat halloweenský trénink!" „Jo, vždyť už jdu." řekla Terka. Terka vyšla z pokoje. Vzpomněla si, že ji ke kostýmu Zlobry chybí rohy. Maminka Terku odvezla na trénink. Tam už na ni čekaly její trenérky dýně Ada a upír Klárka. Spolu s nimi tam čekaly duch Agátka, mexičanka

Ema, strašidelný králíček Lucka a mnoho dalších halloweenských masek. Jako první se na tréninku rozběhaly. Tak jako vždy. Pak si udělaly pořádnou rozcvičku a protahovačku. Dál přišla nějaká paní. Nikdo nevěděl kdo to je a proč přišla. Potom se ukázalo, že je to tvůrce workshopu. Naučily se nový tanec a pak ho trénovaly. Pak si zahrály hru jestli znají své kamarády a dvě hodiny utekly jako voda. Druhý den šla Terka opět za Zlobu

tentokrát ale do školy. Ve škole měli halloweenskou výuku. V matematice měli slovní úlohy s duchy, netopýry a pavoučky. V češtině doplňovali i,í,y,ý do halloweenských slov jako netopýr. Když přišla Terka domů hned šla napéct různé halloweenské cukroví, protože zítra byla pozvaná na halloweenskou párty, kterou pořádala její spolužačka. Druhý den, když přišla Terka ze školy, šla se převléct, protože šla ke svojí kamarádce. Její maminka šla s ní za

maminkou její kamarádky. Maminky si povídaly. Holky si kreslily a pak se procvičovaly. Ve čtyři měly být na tři párty, a tak se kamarádka převlékla do kostýmu a dala si svoje jídlo do krabičky, protože potřebuje bezlepkové jídlo. Pak jely k Terce domů a ta se taky převlékla do kostýmu a dala jídlo do krabičky. Pak si uvědomily, že je čtvrtek na čtyři, tak rychle jely. Když přišly, tak je přivítala hostitelka. Bylo tam hodně jídla: rakvičky, draculóny se sýrem a mnoho

dalších halloweenských jídel.
Na párty byly pozvané všechny holky ze Terčiny třídy. Tinka, nejlepší kamarádka Terky, šla za krvavou baletku, Ellen šla za kočku, Adél šla za čarodějku, Naty šla za H. Pottera, Kuzka šla také za krvavou baletku, Neli šla za klauna, Kája šla za čerta, Šárka šla také za klauna, pořadatelka párty Sofi byla za barbie. Hrály hru svíčka, pavučina, dýně, přišera a hrob, kterou navrhla Terka. Pak ještě hrály na Zombie.
Vysvětlivky: workshop = učení nových věcí Halloween = Keltský svátek

Kaligramy žáků 4. A a 9. A

Kaligram (též ideogram) je báseň, jejíž písmena nebo celá slova a verše jsou uspořádána typograficky do obrazce, který vyjadřuje téma básně samotné. Pro naše žáky žádný problém :)

Eva Wierzgoňová, 4. A

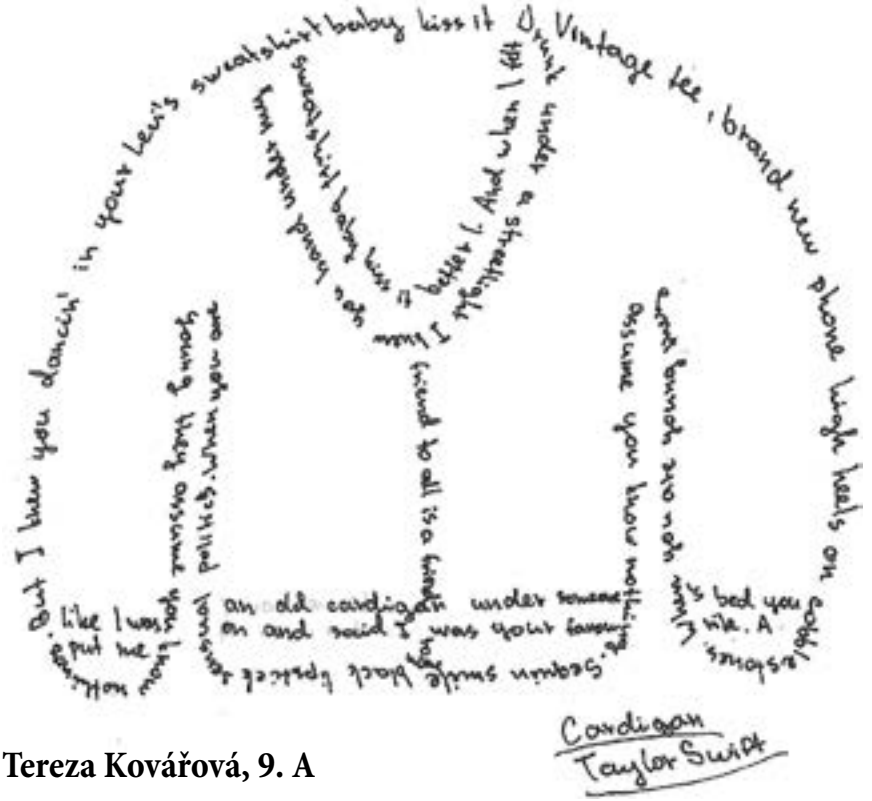

Tereza Kovářová, 9. A

Tomáš Kubicius, 9. A

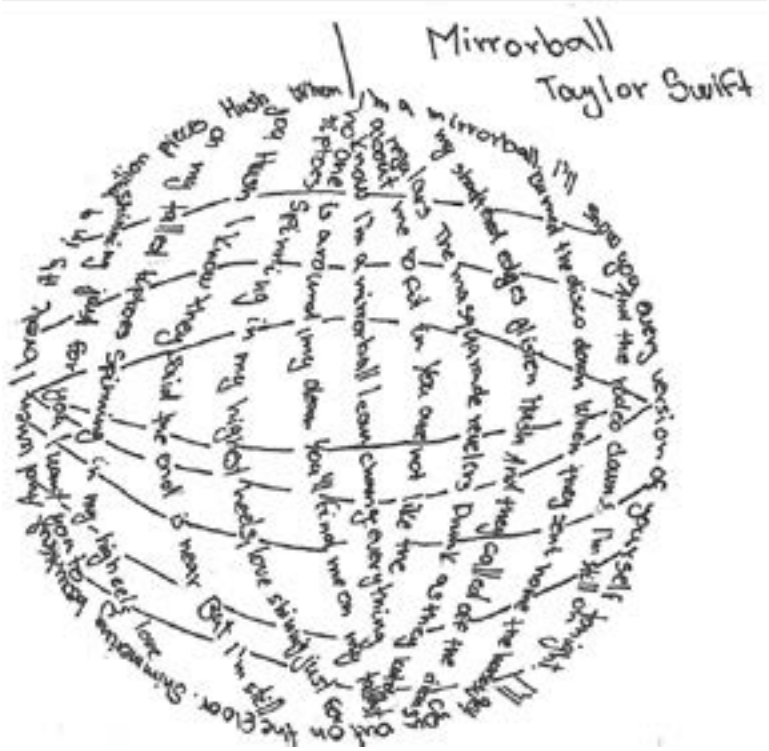

Nela Krejčová, 9. A

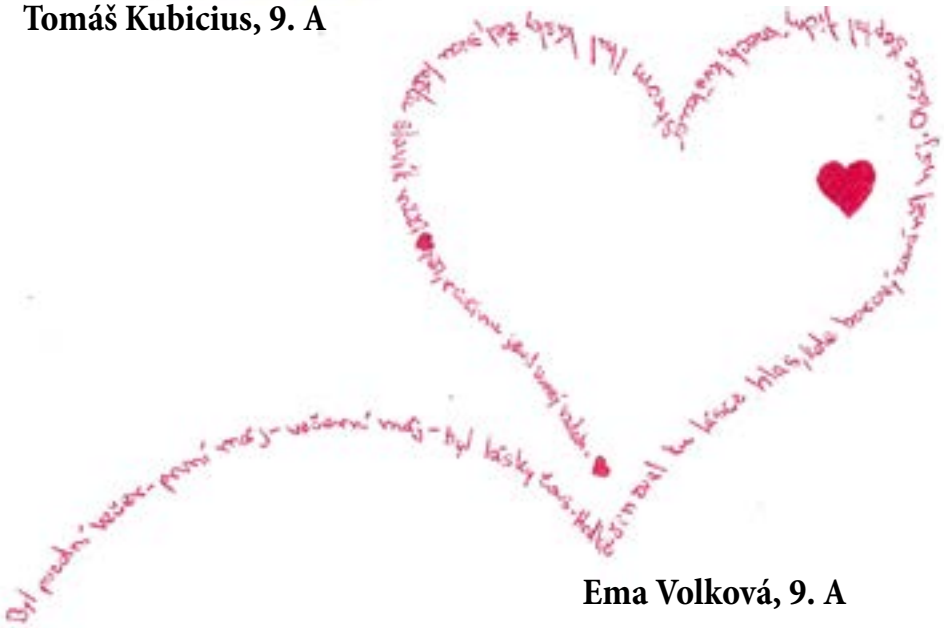

Ema Volková, 9. A

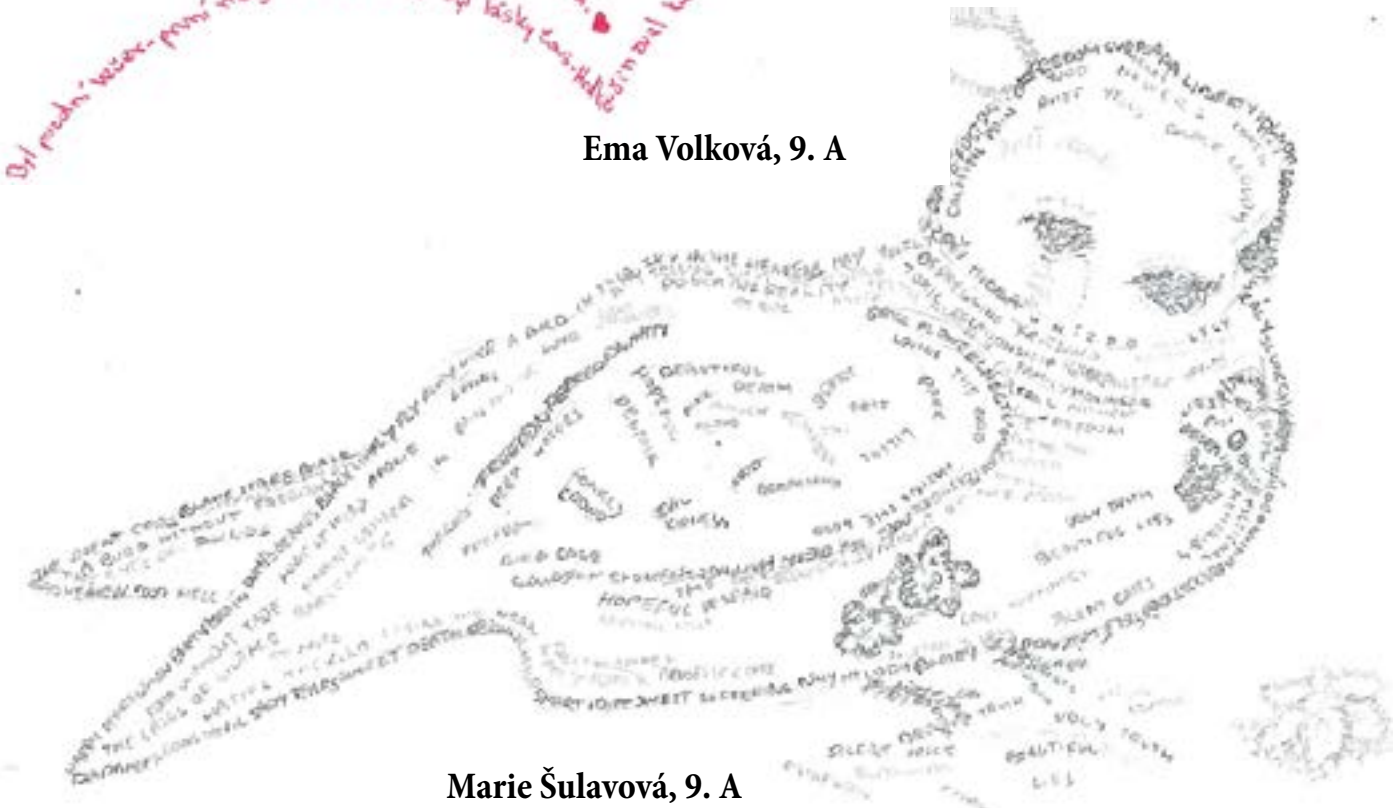

Marie Šulavová, 9. A

Rozluštíš skryté šifry?

Lidé komunikují různými jazyky a způsoby. Nejčastěji používají k zápisu písmo. V 6. C jsme jednotlivá písmena vyměnili za znaky a zkusili kousek textu „zašifrovat“. Vyluštíte, co vám žáci napsali?

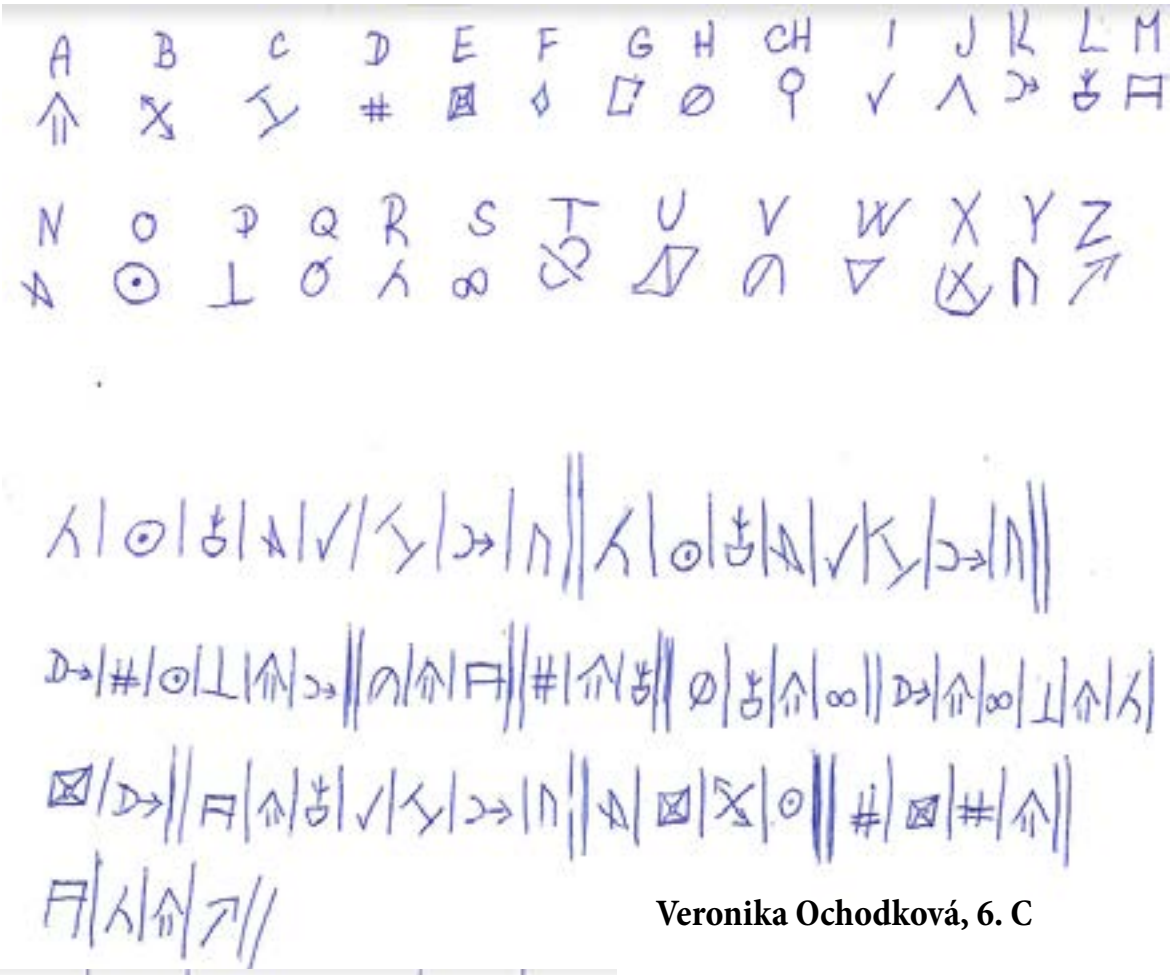

Veronika Ochodková, 6. C

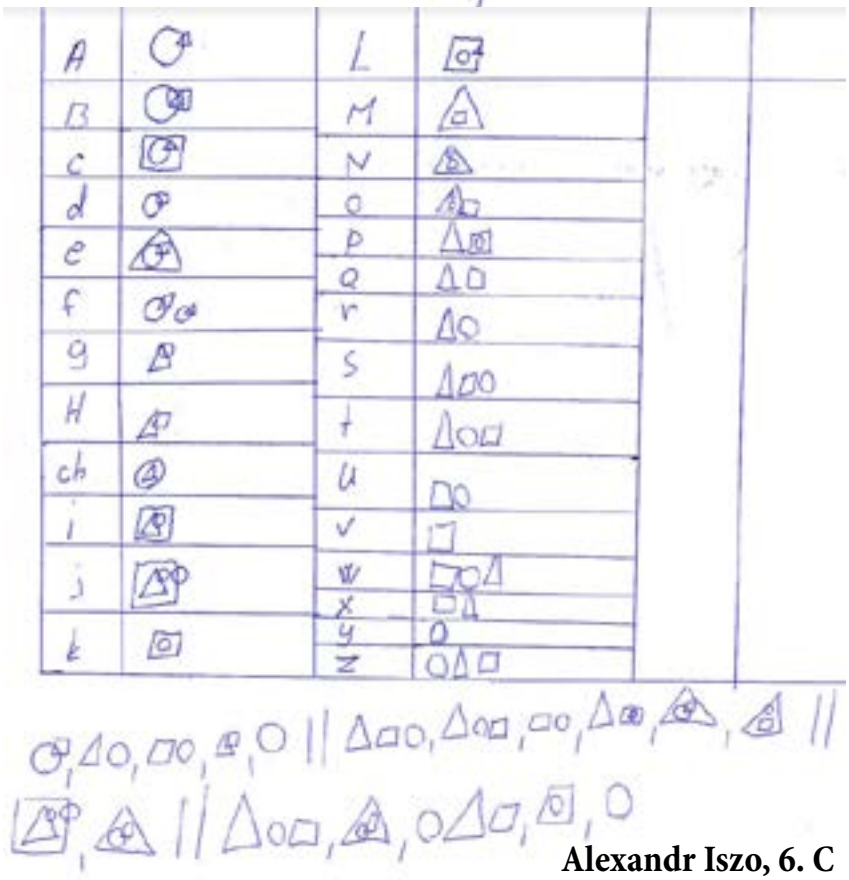

Alexandr Iszo, 6. C

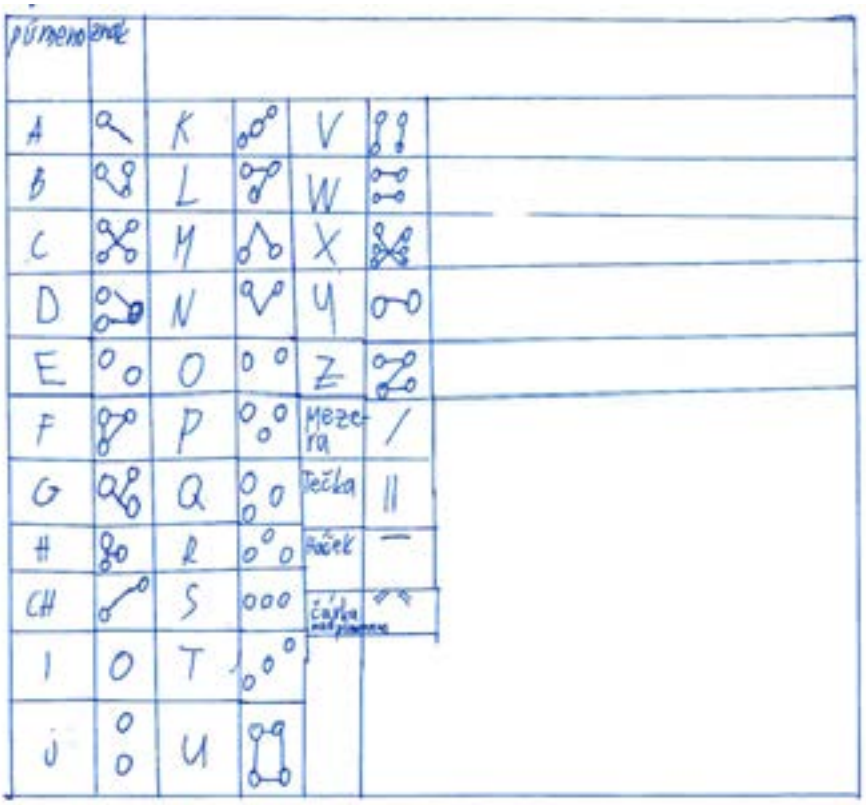

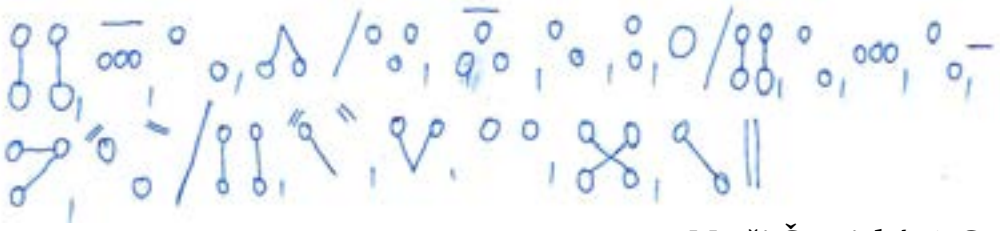

Matěj Černický, 6. C

Viktorie Ferenčíková, 6. C

HOLOCAUST je mementem doby, která se nesmí opakovat …

16. října jsme si připomněli výročí 1. transportu z Prahy. Žáci 8. A měli možnost vžít se do člověka, který je k takovému transportu povolán - dostali úryvek z povolávacího dopisu. To oni byli najednou těmi, kdo museli sbalit svůj život do malého kufru, opustit své rodiny, kamarády, známé, byli těmi, které čekal krok do neznáma…

„Na základě Vaší registrace pro pracovní povinnost jste byl zařazen do dělnického transportu odjíždějícího z Prahy dne 16. října 1941. Z úředního příkazu se dostavte v pondělí nejpozději o 5. hodině ranní na Hybernské nádraží, odjezd, vchod z Hybernské ulice…“

Drahý příteli!
Prosím, zachraň mě! Víš, jak jsem ti říkal o tom dopise? Odvezli nás úplně někam jinam! Mučí nás tu! Bojím se někam jít. Všude jsou strážní, a když budeme chtít utéct, hned nás zastřelí. Ještě před pár dny jsem se normálně procházel po ulici, nikdo se na mě nedíval a nenosil jsem potupně Davidovu hvězdu na hrudi. Nevím, kde se nacházím a jsou tady další stovky Židů. Nejde se tu pohnout, jsme na sebe namačkaní a hodně lidí tady už odpadlo. Mimo jiné nás všechny, i ženy, ostříhali dohola. Každou půl hodinu přijdou, vyberou si jednoho člověka a další půl hodinu ho bijí. Když někdo z té mučírny vyjde, tak je úplně zjizvený, celý od krve a jen si klekne. Je jenom otázka času, než si přijdou i pro mě. Ven můžeme jen jednou za den a všude jsou hradby, abychom nepoznali, kde jsme. Prosím, přijď mě zachránit!!!
Yusuf

Filip Kempný, 8. A

Stálo v dopise, který nám toho dne přišel. Prvně jsem byl zmatený, netušil jsem, co se bude dít. Přece jenom jsem pouze malý kluk. Šel jsem vzkaz ukázat mé matce. Když si ho přečetla, vypadala dost vyděšeně. Stále jsem nevěděl, co mám dělat, nebo jak bych měl reagovat. Když se mě má matka zeptala, kde jsem dopis našel, odpověděl jsem, že ležel ve schránce. Začal jsem se taky bát, očekával jsem to nejhorší. Máma mě pevně sevřela v objetí a začala plakat. Její vzlyky uslyšel otec, který se okamžitě vyptával, co se děje. Maminka začala říkat něco o ghettu, policii a válce... mluvila nesrozumitelně, to asi protože byla v rozpacích. Tatínkův statečný výraz se náhle proměnil ve vzlyky a vztek. Obejmul mámu i mě. Oba rodiče mi začali vysvětlovat, že se nesmím bát, že vše bude dobré a neustále opakovali, jak moc mě milují. Uklidnili mě, ale v tu chvíli jsem ještě nevěděl, jak špatně tohle vše může
dopadnut…

Veronika Hudcová, 8. A

28 října 1941
Dnes je to můj dvanáctý den v ghettu. Neustále se mi v hlavě přehrává to, jak jsem před necelými čtrnácti dny nastoupil do vlaku s dobrým pocitem, že konečně budu moct normálně pracovat a hlavně žít v klidu. Opak byl pravdou a já se jen modlím, ať to skončí. Neustále posílám domů dopisy o tom, co se tu děje. Je pro mě hrozně těžké, když nevím, co bude zítra. Chtěl bych zase vidět svou rodinu a děsí mě to, že nevím, kde jsou, jestli jsou vůbec stále naživu. Jsou zde hrozné podmínky a mám obavy, jestli nebude hůř. Mám hlad, jsem unavený a všichni se neustále baví o tom, že nás asi převezou někam jinam. Musím se dělit o místnost s desítkami lidí. Nemám ani dostatek léků, které potřebuji. Chvílemi mám pocit, že by to snad mohlo zase být i v pořádku, ale to jen tehdy, když je tu nějaké kulturní představení. Už musím jít, snad stihnu zítra něco napsat. Zatím…

Dominika Sýkorová, 8. A

12. 10. 1941
Ahoj, jmenuji se Anne a jsem Židovka. Zde v Praze nás má rádo méně a méně lidí. Zrušili nám práva, mí rodiče nemohli být zaměstnáni, musíme nosit žlutou hvězdu, nesmíme chodit do parků, do kina, po chodníku… Přála bych si, aby bylo zase vše jako dříve.
13. 10. 1941
Moje přání bylo vyslyšeno! Přišel nějaký dopis, ve kterém je napsáno, že máme odjet za prací, a to už za tři dny!
15. 10. 1941
Zítra odjíždíme a musíme balit, vůbec nevím, co si mám vzít s sebou... Uběhla hodina od napsání poslední věty a já už mám vše sbaleno...
16. 10. 1941
Je 4:30 a my jsme konečně tady. Vidím nacisty a začínám si myslet, že to stěhování za prací nebude jenom tak. Každopádně vlak odjíždí za 30 minut... Rozdělili nás, asi abych si našla nové kamarády... Vlak najednou prudce zastavil a já se rozhodla vystoupit a najít svoje rodiče. Nenašla jsem je, bylo tam až moc Židů... Právě teď sedím v tmavé místnosti a tajně doufám, že je ještě někdy uvidím...

Ema Hajdová, 8. A

Žáci 9. A měli za úkol přečíst knihu zabývající se právě tématem holocaustu. Necháte se inspirovat?

Tereza Kovářová, 9. A

HANIN KUFŘÍK

PRO:
- kniha není nudná ale zajímavá
- seznamuje nás s krásným a krutým obdobím
- snažuje hodně do cílů

PROTI: není mi co by se mi na knize nelíbilo byla mi hodně

AUTOR: KAREN LEVINE
NAKLADATELSTVÍ: PORTÁL
ROK VYDÁNÍ: 2003
PŘEKLAD: DANA MALÝCHOVÁ

Kniha se mi velmi líbila, protože mě bavil příběh a nemohla jsem přestat číst.

Hana byla velmi chytrá, milovala umění a měla velkou radost. Hra ráda v zimě bruslila na rybníčku a také si na ráda kreslila a malovala. Byla velmi krásná slečna s krátkými černými a měla silný vztah se svými rodiči. Hana byla také velmi odvážná a silná, když se snažila přežít v koncentračním táboře.

Hana Brady byla malá dívka židovského původu, která se narodila v Německu. V roce 1939 se její rodina přestěhovala do Československa, aby unikla nacistickému režimu. Poté Hana a její rodina byla odvezena do koncentračního tábora v Terezíně. Nejdříve odvedli maminku, poté tatínka a Hana s bratrem zůstávají. Hana, které bylo pouhých 13 let, zemřela v koncentračním táboře v Osvětimi v roce 1944. Po válce byl nalezen Hanin kufřík, který obsahoval její osobní věci, včetně fotografií a deníčku. Hanin příběh se snažila zjistit dopadovala Franka Hrbka. Hana cestovala z Jagodina do Evropy aby vydala celý příběh. Kniha "Hanin kufřík" popisuje Hanin život a smrtka je inspirována jejím skutečným příběhem. Kniha je dojemným příběhem o Hanině životě a o tom, jak byla její rodina zničená nacistickým režimem. Z rodiny přežil jenom bratr, kterého Hany, který po válce bydlel v Kanadě a Franka se s ním snažila spojit aby ji a dětem v Jagodina pomohl finanční příběh o jeho rodině.

Veronika Tomíčková, 9. A

Tereza Gatnarová, 9. A

TATÉR Z OSVĚTIMI

Sebastian Vávra, 9. A

Nejšťastnější muž na Zemi
Eddie Jaku

AUTOR: EDDIE JAKU
ILUSTRÁTOR: EDDIE JAKU
NAKLADATELSTVÍ: KONTRAST

HLAVNÍ POSTAVA A JEJÍ CHARAKTERISTIKA:

HLAVNÍ POSTAVOU JE EDDIE JAKU. MÁ HNĚDÉ OČI A ČERNÉ VLASY. NOSÍVÁ KABÁTY, SAKA A KOŠILE S KRAVATOU. JE TO ŽIDOVSKÝ NĚMEC NAROZENÝ V LIPSKU. JE TO VELMI DOBRÝ MUŽ, OBĚTAVÝ, HODNÝ A LASKAVÝ A UŽ VŮBEC NE SOBECKÝ. I KDYŽ NENÍ V DOBRÉ SITUACI, SNAŽÍ SE BÝT POZITIVNÍ. MÁ CÍLE A MILUJE SVOJI RODINU. TO JE TAKY JEDEN Z DŮVODŮ, PROČ PŘEŽIL OSVĚTIM.

CO NOVÉHO A ZAJÍMAVÉHO JSEM SE Z KNIHY DOZVĚDĚL:

DOZVĚDĚL JSEM SE TO, JAK TO DOOPRAVDY VYPADALO V KONCENTRAČNÍCH TÁBORECH. TAKÉ PROČ JE DOBRÉ BÝT HODNÝ A LASKAVÝ ČLOVĚK. JAK TO TENKRÁT VYPADALO V NĚMECKU ZA DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY A JAK SE NĚMCI CHOVALI K LIDEM.

72338

PO KONCI VÁLKY SI EDDIE NAŠEL ŽENU V BELGII A POTOM EMIGROVAL DO AUSTRÁLIE, KDE ZALOŽIL RODINU A ŠÍŘIL POVĚDOMÍ O OSVĚTIMI A 2. SVĚTOVÉ VÁLCE. TAM TAKY ZEMŘEL VE 101 LETECH.

Moje hodnocení

CO SE MI NA KNIZE LÍBILO:

LÍBILO SE MI POJETÍ TÉ 2. SVĚTOVÉ VÁLKY A CHOVÁNÍ EDDIEHO.

KOMU BYCH KNIHU DOPORUČIL?

NĚKOMU KDO MÁ RÁD TOHLE TÉMA A SE ŠŤASTNÝM KONCEM.

DĚJ (OBSAH) KNIHY:

ZAČALO TO V LISTOPADU ROKU 1938. EDDIE ŽIL SPOKOJENĚ SE SVOU RODINOU V LIPSKU. STUDOVAL STROJÍRENSTVÍ, ALE PAK SE VŠECHNO ZMĚNILO. KDYŽ NĚMCI ZAČALI VYHLAZOVAT VŠECHNY ŽIDY A EDDIE JAKO ŽID SE ZAČAL BÁT. OTEC MU ZMĚNIL JMÉNO NA WALTER SCHLEIF. KDYŽ DOSTUDOVAL, VRÁTIL SE U NOCI DOMŮ. NIKDO TAM NEBYL. NĚMCI JEHO RODINU ODVEDLI DO BUCHENWALDU. TÉ NOCI SE ŘÍKALO KŘIŠŤÁLOVÁ. NĚMCI SE POTOM K NĚMU DOMŮ ZASE VKRADLI A ZBILI HO. POTOM HO TAKÉ ODVEDLI DO TÁBORA. JEDNU NOC VŠAK S RODINOU UTEKLI DO BELGIE. POTKAL TAM NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA KURTA, SE KTERÝM PŘEŽIL 2. SVĚTOVOU VÁLKU. V BELGII HO PRÁSKLI A ODVEZLI HO DO OSVĚTIMI. TAM MU SPLYNOVALI CELOU RODINU, ALE ON PŘEŽIL CELÝCH 7 LET. V TÁBORECH PŘEŽIL S POMOCÍ KURTA A ZNALOSTÍ. KE KONCI SE PŘIBLIŽOVALI SOVĚTI TAKŽE EDDIE MUSEL JÍT NA TZV. POCHOD SMRTI, ALE TEN TAKY PŘEŽIL.

Marina Lozová, 7. A

V dnešní době se naše životy částečně odehrávají ve virtuální prostředí, tedy na různých sociálních sítích. Přidáváme tam fotky z míst, událostí, které nás oslovily, v příspěvcích píšeme, co vše nás potkalo, ovlivnilo, naštvalo, rozveselilo… Jaký facebookový profil by měla jedna z nejslavnějších českých spisovatelek 19. století? Co vše by o sobě zveřejnila? Žáci 7. A se stali Boženou Němcovou a zpracovali její „knihu tváří“.

Nela Mirová, 7. A

Laura Antalová, 7. A

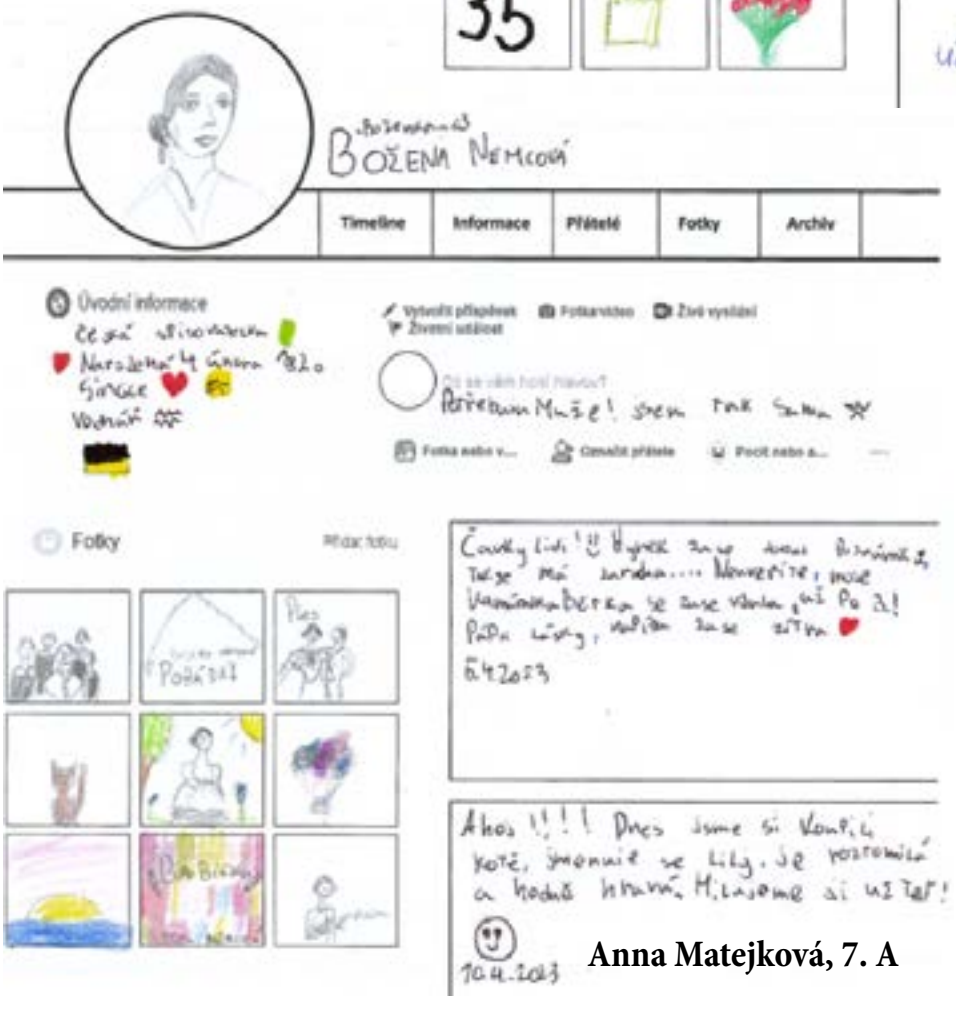

Anna Matejková, 7. A

Nous aimons le français

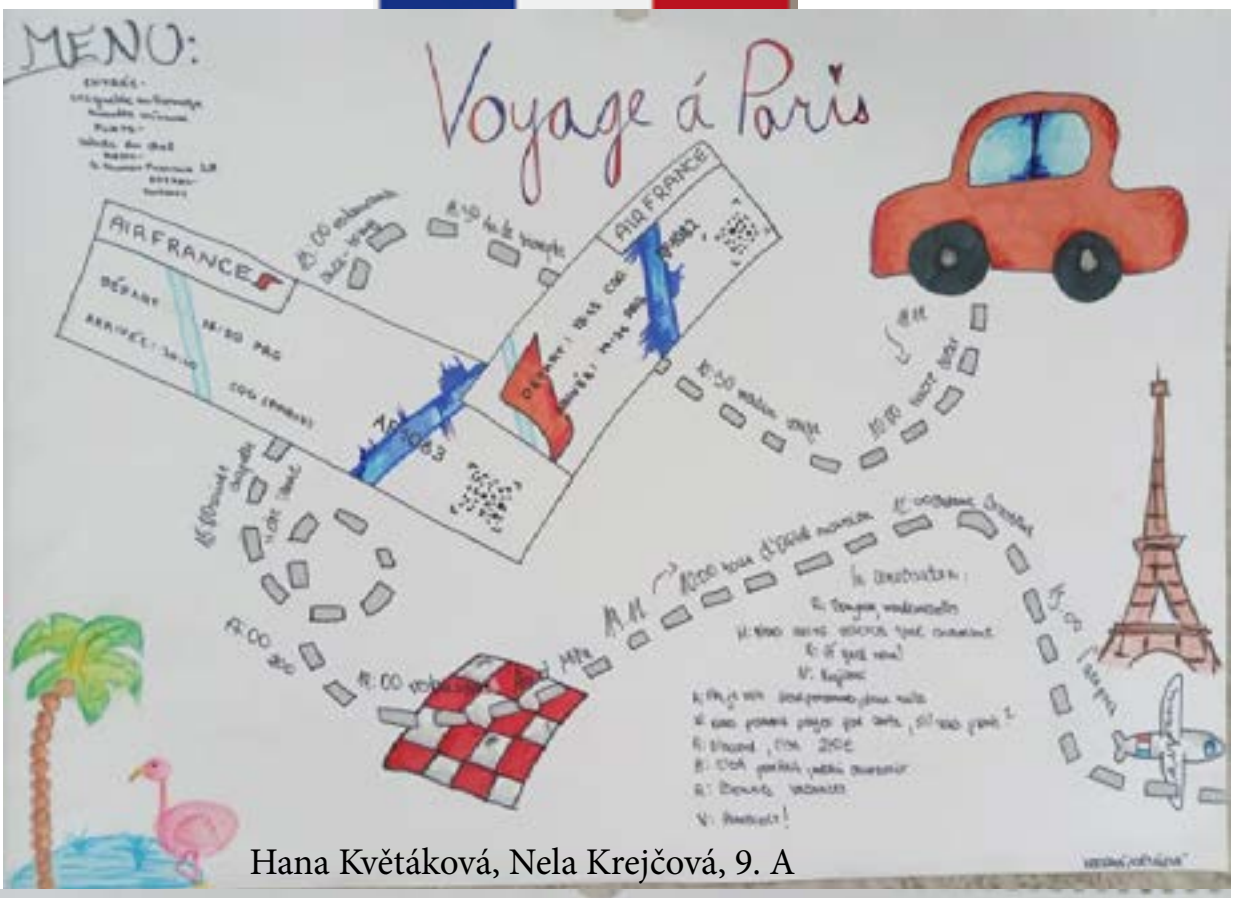

Hana Květáková, Nela Krejčová, 9. A

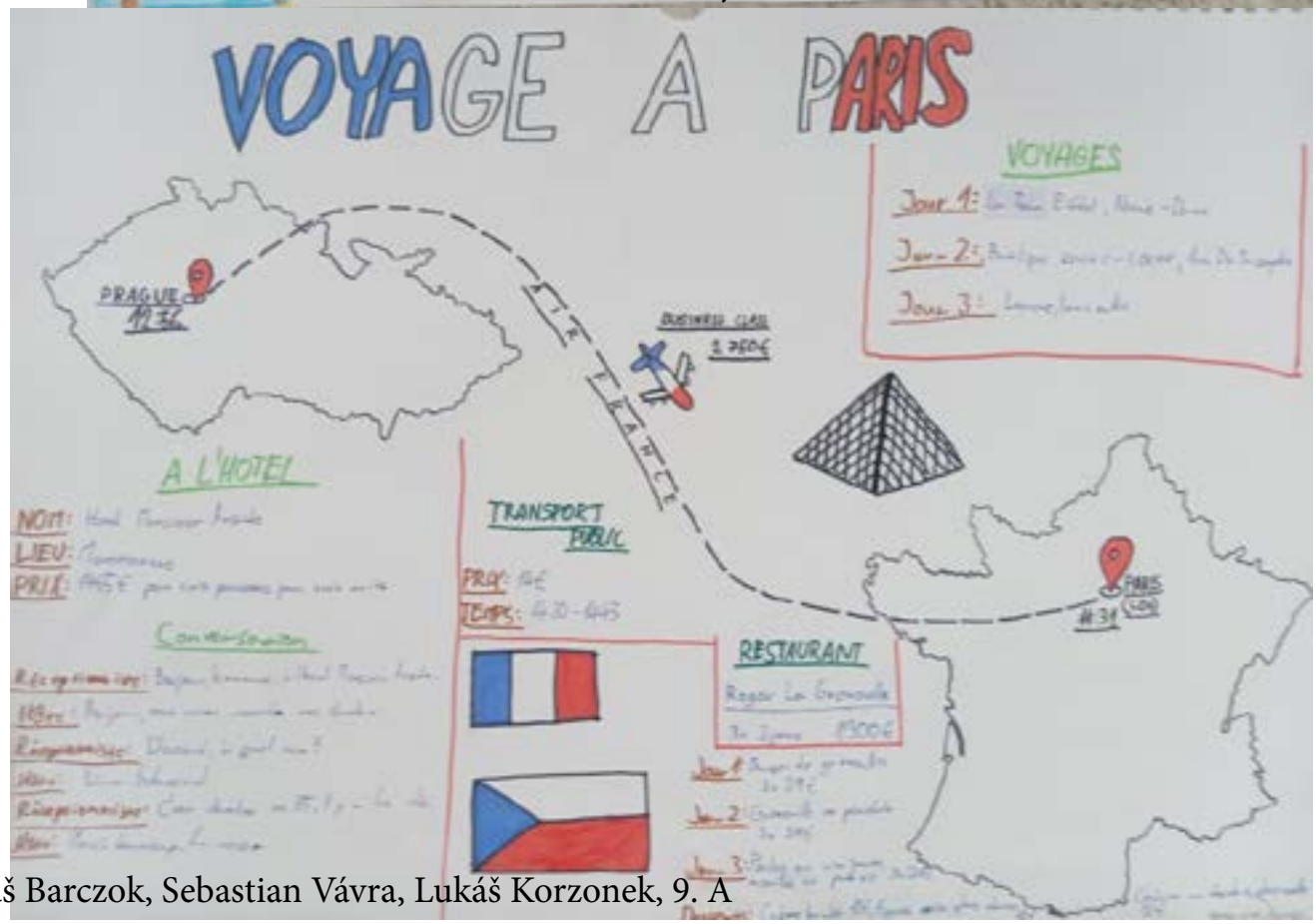

Tobiáš Barczok, Sebastian Vávra, Lukáš Korzonek, 9. A

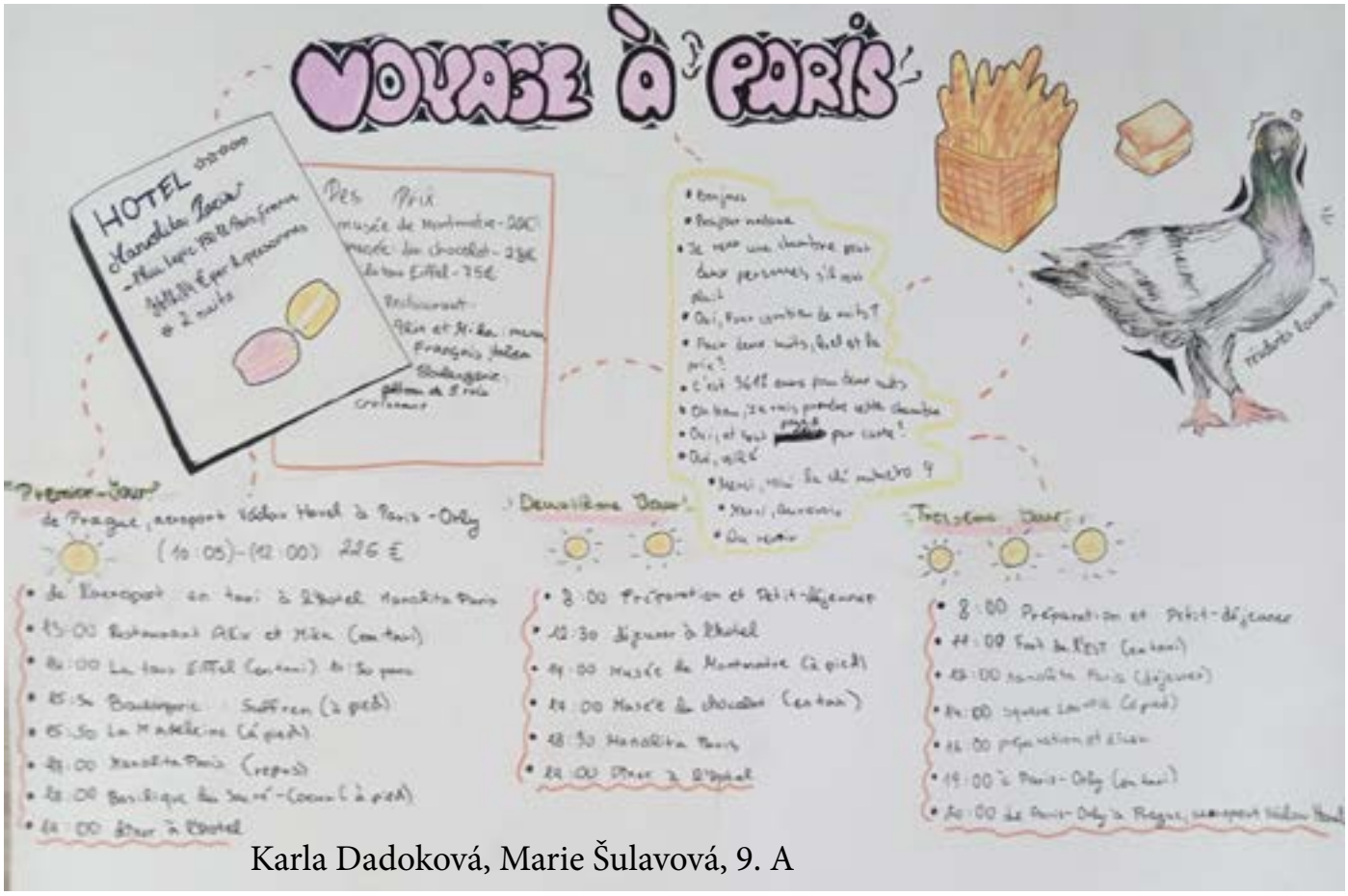

Karla Dadoková, Marie Šulavová, 9. A

Volný překlad básně z francouzštiny

Žáci sedmých tříd si v hodině francouzštiny vyzkoušeli volný překlad básně. Zde jsou některé z nich…

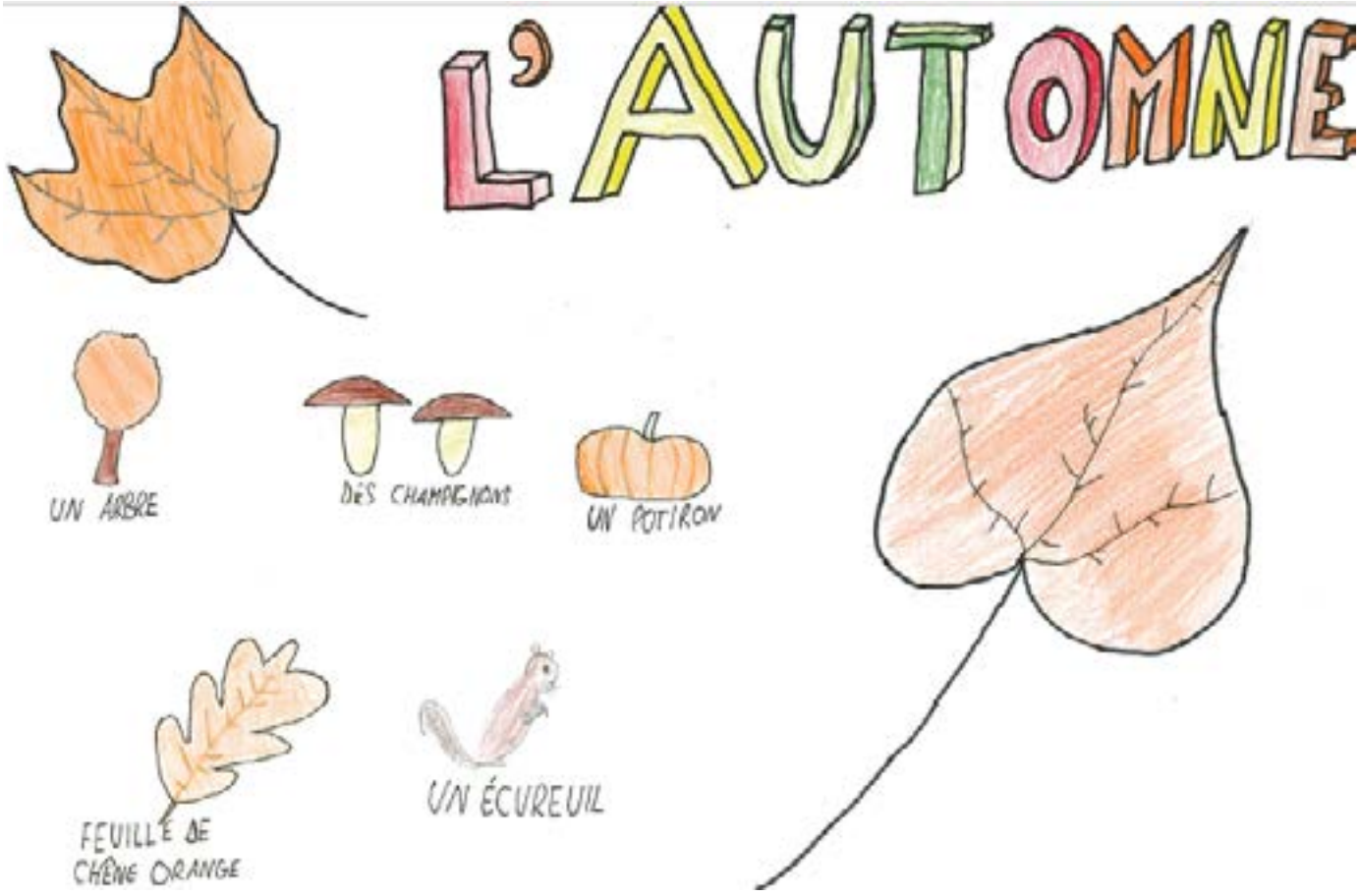

Podzim
Padá listí žluté,
padá listí červené.
Léto jde spát
a zima musí vstát.
Na špičce tvých zmrzlých střevíčků,
jsou vločky sněhu.
Dorota Jedličková,
Amélie Grimová 7. A

Podzim
Prší, prší
Červené listí
Padá také
Listí žluté
Léto
Už skončí
Zima
Zas začne
Na Špičce
Tvých ledových
Červených střevíčků
Damián Vlk, 7. A

PODZIM
Žluté listí padá
A červené prší
Léto odchází
A zima přichází
Na špičce tvých
zmrzlých střevíčku
Barva oranžového listí
se odráží
Všude kolem zima
začíná být
A ty nechceš nechat
léto odejit
Marie Matykiewiczová,
Barbora Škrachová, 7. A

PODZIM
Prší, prší žluté listí
Prší, prší červené
Léto usne
Zima přijde
Po špičkách tvých zmrzlých střevíčků
Nikol Szymanská,
Anna Matejková, 7. A

COMPETITION - SOUTĚŽ !!! NAKRESLI TU NEJPŘÍŠERÓZNÍ RODINU A VYHRAJ!

FATHER MONSTER

Father looks like a frog. He has got three eyes, he is green, he has got two legs and two short arms. His mouth is big and he has got three white teeth in his mouth.

MOTHER MONSTER

Mother monster is blue and pink. She has got four eyes, four ears. She has got long black hair and two legs. She has got big mouth and we can see her red tongue.

LITTLE BOY MONSTER

He is blue. He has got pink cheeks and very long yellow nose. We can see his two white teeth, four legs, two eyes, two yellow ears and eight blue hairs (chlupy) on his head.

LITTLE GIRL MONSTER

She has got no body. She is very strange. She has got a big purple head and her head looks like a snail shell. She has got four green legs and two long hands. In her hands she has got her eyes.

Pravidla soutěže

- nakresli rodinku příšerek dle pokynů
- obrázek přines paní učitelce Kempné do Londýna nebo pošli foto obrázku na email katerina.kempna@borovskeho.cz do pátku **20. prosince 2023**
- všechny obrázky budou zveřejněny na FB školy a vyhraje ten, který dostane nejvíce lajků

VÍTĚZ OBDRŽÍ PŘÍŠERÓZNÍ ODMĚNU

Jak vnímá krádež čokolády samotná čokoláda? To se dozvíte z krátkých vypravování napsaných žáky 7. B

Jsem ta nejchutnější pochoutka na světě a miluje mě každý mlsný jazýček. Každý den si mě chodí kupovat mnoho lidí a někteří mě darují, jiní si na mě pochutnávají sami. Jsou i šílenci, kteří to se mnou přeženou a pak jim je zle. Já a všichni mí sourozenci čekáme v regálech obchodů na miloučké děti. Děti jsou sladké jako my a umí se stejně jako my usmívat.
Jednoho dne se do obchodu tiše připlazila divná paní. Dělala se mnou a s mými sourozenci rychlé pohyby. Místo toho, aby nás dala do nákupního košíku, strčila nás do svého páchnoucího batohu. Jenže my máme na obalu nalepený bezpečnostní čip a paní při odchodu z prodejny začala houkat, pípat. V tom se objevila ochranka, paní zadržela a měla po legraci. Kromě toho, že si na nás ani nepochutná, půjde za krádež do vězení. Policie totiž už několikrát paní přichytila při krádeži. A tak jsme se vrátily zpět do regálu a těšily se na dětské mlsné jazýčky.

Dorian Calabro, 7. B

Byl krásný den jako každý jiný. Probudil jsem se ve svém regálu se svými bratry a čekáme, až si nás někdo koupí. „Kdo chceš, aby si tě koupil?" zeptal se mě můj nejbližší bratr Vratislav. „Nějaké dítě, co ze mě bude mít obrovskou radost," odpověděl jsem mu. Čekáme a čekáme, ale nikdo nepřichází. Někdy přijde někdo, ale vezme si naši konkurenční čokoládu.
Najednou přišla nějaká stará žena celá zahalená, aby ji nebylo vidět do tváře. Podivně se plížila. Začala se rozhlížet, zda nikdo nepřichází. Natahuje po nás svou ruku vypadající, jako když jste dlouho ve vodě. Najednou chňap, vzala mě, Vratislava a mých deset bratrů. Strčila nás do své tašky. Všichni se zmateně ptají: „Kde to jsme, kam nás nese, proč si nás nedala do košíku a co s námi bude?" V tašce bylo velké teplo, takže jsme se začali pomalu topit.
Čekáme, co bude dál. Slyšíme jenom kroky a pípání čárových kódů u pokladen. Pípání slyšíme už ale někde za sebou. Vypadá to, že žena chce odejít bez placení. Auta jezdící venku už přehlušují pokladny v obchodě. Žena je asi u východu, když se najednou ozve celým obchodem hlasité huu huu huu. V tom přiběhla ochranka, ženu zadržela a zavolala policii. Ta přijela velmi rychle a začala s výslechem. Žena teda moc nespolupracovala. Zjistili pouze její věk, který byl 51 let.
„Máte občanský průkaz?" zeptal se policista.
„Ne," odpověděla žena stroze.
„A co jste se snažila ukrást?" ptal se dál policista. Žena neodpovídala, tak si strážník vzal její tašku a podíval se do ní. První, co objevil, jsem byl já a mí bratři. Vytáhl nás a položil na zem. Dále našel deštník, pouzdro na brýle a peněženku s občankou uvnitř. Vzal vysílačku a řekl: „Tady strážník Kopel, prosím zjistěte mi něco o Bohdaně Pilíkové, děkuji." Žena se začala tvářit trochu nervózně, ale snažila se to nedat na sobě znát. Vysílačka zachrčela a ozvalo se: „Tato žena má velmi bohatou kriminální minulost za různé krádeže a je na ni vydán zatykač."
„To mi stačí paní Pilíková, půjdete s námi."
Policista nasadil ženě pouta a odešli. Pro nás si přišel zaměstnanec obchodu a vrátil nás zpátky do regálu, kam patříme. Ke konci dne přiběhlo dítě s padesáti korunou v ruce. Vzalo si mě, zaplatilo a cestou domů mě kostičku po kostičce jedlo.

Daniel Rendár, 7. B

Jujustu Kaisen 0 (film)

Jujutsu Kaisen 0 (japonsky: Gekijoban Jujutsu Kaisen Zero) je japonský animovaný temný fantasy film z roku 2021.
Vychází z manga série Jujutsu Kaisen 0, která je sama o sobě prequelem k manga sérii Jujutsu Kaisen, přičemž obě manga série vytvořil Gege Akutami.

Tento film režíroval Sunghoo Park a napsal Hiroshi Seko. Film produkovaný MAPPA sleduje Yutu Okkutsu, mladého studenta, který se stane Jujutsu mágem a snaží se ovládnout prokletého ducha zvláštní třídy své kamarádky Riky Orimota v jujutsu high, spolu s dalšími zkušenými mágy ve výcviku. Kromě příběhu zaměřeného na Yutu a spolužáky se štáb rozhodl rozšířit vyprávění z původní mangy přidáním nových scén zaměřených na studentského mentora Satoru Gojo a antagonistu Suguru Geta. King gnu provedl dvě ústřední písně. Vzhledem k velkému rozpočtu na film se MAPPA snažila vytvořit atraktivnější bojové sekvence než ty z elevizního seriálu. Jujutsu Kaisen 0 byl vydán v Japonsku v prosinci 2021 Toho.

Po svém vydání získal film pozitivní recenze pro své přístupné vyprávění, animované bojové sekvence a sound trak. Nicméně byl také kritizován pro jeho krátkou délku a některé charaktery se zdály být nedostatečně rozvinuté.
Byl to nejvýdělečnější film v japonských pokladnách od roku 2021 a také celosvětově utržil 196,2 milionu dolarů (13,75 miliardy jenů).
Tento animovaný film je prostě jednoduchá zábava, film plný trikové magie a dobro nakonec zvítězí nad zlem. Kolotoč vtipných omylů, akce a střídání lokací se rozjíždí na plné obrátky. Dle mého byl tento film opravdu krátký (105 minut), ale na druhou stranu jsem viděl senzační grafiku a animaci.

Matěj Matykiewicz, 9. B

Slovní druhy zakomponovány do příběhu

Jen jednou poznám pravdu

Lidé byli rozděleni do sekcí podle jejich vlastností, avšak já své místo neměla.

Můj příběh se odehrává v roce 4058.

Vyrostla jsem v lese, který mě naučil se o sebe postarat. Vyrobila jsem si luk, abych mohla lovit lesní zvěř pro získání potravy, ale žít na hranici mezi Emotivními a Sportovními je hodně náročné, protože si musíte dávat dobrý pozor, aby vás nenašli. Často jsem je potkávala v lese, ale oni mě nikdy neobjevili, až na jednu výjimku… běžela jsem hvozdem, na zádech luk a toulec plný šípů a přede mnou se objevila má kořist - srnka. Schovala jsem se za strom, namířila luk, zadržela dech a vystřelila. Šíp letěl vzduchem a trefil zvíře do srdce. Srnka spadla na zem. Vylezla jsem z úkrytu a zamířila ke kořisti. Přišla jsem k ní, když mi náhle prolétl šíp kolem hlavy. Šíp se zabořil do stromu vedle mě. Mé srdce se rozbušilo rychleji než kdykoli předtím. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Stála jsem uprostřed kruhu - obklíčená. Všichni na mě mířili luky. Podle znaku na jejich šípech mi bylo jasné, že patří k Emotivním nebo jak já jim říkám Citoslovce. Strašně moc prožívají emoce. Jednou jsem je viděla, jak se pohádali se Sportovními a pobili se. V noci slyším jejich ryk a nemohu spát. Mívám pocit, jako by někdo stál přímo za mnou. Jeden z nich přistoupil ke mně a svázal mi ruce. Někdo jiný mi vzal luk i šípy. Pět jich stálo za mnou. Ještě chvilku mě táhli lesem, než jsme narazili na Sportovní. Ale podle mě jsou to spíše Slovesa. Pořád něco musí dělat a je docela těžké se držet od nich dál, protože mají základnu uprostřed lesa a co chvíli v něm pobíhají a smějí se. Je to otravné, když se jim chcete vyhnout a přežít. Najednou jich přede mnou stálo snad deset a já nemám kam utéct. „Co udělala?“ zeptal se jeden ze sloves. „Vedeme ji do naší základny. Její luk nenese značku žádné sekce a lovila v hvozdu,“ odpověděl na oplátku ten, který mě svázal. „Ale teď jste na našem území. A ona je teď náš problém.“

Začalo se schylovat ke konfliktu. Přemýšlela jsem, jak se z této situace dostanu a napadlo mě řešení. Ti, kteří stáli za mnou, přišli přede mě. Pořád se hádali a já pomalu couvala. Schovala jsem se za strom a rozřezávala lano o větev, dokud nepovolilo a mé ruce nebyly volné. Moje věci ležely odhozené u kamene. Přistoupila jsem blíž a vzala si je. Utíkala jsem, co nejrychleji jak to šlo, když se objevily další postavy. Tentokrát všichni lidé seděli kolem stromu. Bylo jasné, že patří k Doufajícím. Ale já jim říkám Částice, protože stále doufají, přejí si různé věci a žijí v přírodě. Jsou hodně duchovně založení. Nikdy nejedí maso. Mají dobré vztahy se Spojujícími, ale za mě jsou to Spojky. Starají se o zásobování a o dopravu. Spojují jednotlivé sektory. Naštěstí si mě nikdo nevšiml, takže jsem mohla bez problémů projít okolo. Začalo se stmívat a já byla daleko od domova. Nohy mě bolely a já byla unavená. Rozhlédla jsem se kolem sebe, abych nasbírala dřevo na založení ohně. Nasbírala jsem pár suchých klacků a rozdělala oheň. Vedle mého tábořiště tekl potok, což bylo dobré, protože jsem nemusela hledat vodu. Okolo mě rostly i borůvkové keře, takže má večeře byla jasná. Seděla jsem u ohně, jedla borůvky a pila vodu z potoka. Na mysl mi přišla myšlenka, kam se vydat zítra, ale mé oči byly až příliš unavené, má víčka klesla a já usnula.

Otvírala jsem pomalu oči a byla ještě tma. Měla jsem pocit, že je něco kolem mě. Oheň už nehořel, všude byla jenom tma a nic víc. Tma mě držela vzhůru, i když jsem věděla, že v ní nic není. Najednou se něco pohnulo. Posadila jsem se a přitáhla nohy k tělu, zdálo se mi, že slyším praskot klacíků při chůzi člověka. Instinktivně jsem sáhla po luku, ale nedokázala jsem ho nahmatat. Strach se ve mně zvětšoval a zahlédla jsem světlo, jež se blížilo ke mně. Světlo se ocitlo přede mnou. Postava, jež držela pochodeň se světlem, měla na plášti značku, která mi prozradila, že patří k Zastupujícím. Zastupující, neboli Zájmena, zastupují Podstatné a někdy blíže určují jejich práci. Podstatní nebo také Podstatné jména jsou osoby, zvířata a děje, jež žily, žijí nebo žít budou. Lidé, kteří tam patří, píší kroniky, knihy, písně a filmy. Já konečně nahmatala luk a šíp. Natáhla jsem tětivu a byla jsem připravena k výstřelu. Na poslední chvíli mi došlo, že by to jen přivolalo pozornost. Ale co teď? Nemám, kam utéct. Beze světla se nikam nedostanu. Kolem mě byly jenom stromy, až na borůvkový keř. Když se nedívali, vzala jsem luk i šípy a utíkala do křoví, kde ležel zapalovač, který by mi mohl pomoc dostat se pryč z této situace. Zapálila jsem ho a utíkala tak daleko, dokud mé nohy mohly. Po nějaké době běhu byl čas na odpočinek. Opět jsem zapálila oheň, ale tentokrát se mi nepodařilo usnout. Můj strach, že na mě někdo číhá ve křoví, mě zcela pohltil a má mysl byla plná otázek, proč byla v lese Zájmena?

Při východu slunce, když obloha hrála barvami a mně začalo oslepovat ranní světlo, byl čas se vydat na cestu. Posbírala jsem si své věci a šla dál. Má mysl byla klidná, protože začalo svítat a nemohla mě přepadnout žádná další hlídka. Nebe bylo rubínově červené a pomalu přecházelo do žluté. Ptáci se začínali probouzet a jejich zpěv přerušilo ohlušující ticho.

Po cestě jsem našla potůček, v němž byla křišťálově čirá voda, v níž se odrážely mé temné černé oči a čokoládově hnědé vlasy svázané do jednoduchého copu. Okolo rostly krvavě rudé jahody. Byl čas na přestávku. Potom, co jsem si trochu odpočinula, tak jsem pokračovala v cestě hvozdem.
Za nějaký čas jsem dorazila k městu. Do měst obvykle nechodím, ale rozhodla jsem se udělat výjimku. Nad vstupní bránou visela čtyřka, což znamenalo jediné, toto místo patří Smyslným, neboli Číslovkám, tedy lidem pracujících s čísly a většinou v IT. Oni jsou čísly úplně posedlí. Všechno na tomto místě se musí točit kolem čísel. Ulice v tomto městě jsou čistě bílé, jako domy, jež je rámují. Najednou mě někdo zastavil. Chtěl, abych šla za ním, ale já nechtěla. Když jsem se rozhlédla kolem sebe, tak mezi procházejícími lidmi stáli další jako on a dívali se na mě. Já pochopila, že mi stejně nic jiného nezbude, takže jsem šla za nimi. Procházeli jsme jednou z uliček, když jsme došli na konec uličky, tak jeden z nich přiložil nějakou kartu na stěnu a ta se otevřela. Vešli jsme dovnitř a za zdí byl úplně jiný svět. Všude byly prosklené stěny a místnosti vypadaly jako kanceláře. Vzali mě do jedné z místností, kde byl jeden stůl a dvě židle naproti sobě. Já si sedla na jednu a ten muž, který mě sem přivedl, na druhou. Měl černé vlasy a modré oči. „Moje jméno je John a patřím k Dohlížejícím," řekl muž naproti mně. Dohlížející nebo také Předložky, kolují o nich legendy a stojí před Podstatnými a Číslovkami. Měli vytvářet vztahy mezi ostatními, ale už dlouho o nich nikdo neslyšel. Podstatným jménům jsou nejvíce podobná Přídavná jména, jsou to neobyčejní lidé, kteří měli výjimečné vlastnosti. Dokáží rozumět barvám a vlastnostem jako niko jiný, a proto dokáží skvěle malovat. Když se díváte do obrazů, máte pocit, jako kdyby měl obraz každou chvíli ožít. Bližší, nebo také příslovce, šestý slovní druh, který určuje bližší okolnosti minulosti. „Laro,´´ pokračoval John, „už tě dlouho hledáme, tví rodiče patřili k nám, a když začaly nepokoje, tak tě ukryli v lese, abys byla v bezpečí. Ale oni tehdy zemřeli a ty jsi zůstala ve hvozdu, až doteď. Proto nezapadáš do žádné sekce, a proto každou oblast znáš pod názvem slovního druhu. Tyto oblasti byly vytvořeny za účelem udržet svět v klidu a míru.´´
Najednou mi všechno začalo dávat smysl. Už jsem věděla, proč jsem nikam nezapadala a proč toho o každém slovním druhu tolik vím.
Tehdy mi nabídli práci a já ji přijala. Od té doby také patřím k Předložkám a jsem za to ráda, protože konečně někam patřím.

Tereza Trnečková, 8. B

NOVÁ PLANETA „SD"

Nedávno naši vědci objevili novou planetu, moc je zaujala, protože na ní viděli pouze jeden velký kontinent. Planeta byla pouze 429 tisíc km daleko. Vyslali tedy jejich nejlepšího astronauta a dva nejlepší průzkumníky. Poté, co na planetu přiletěli, přistáli ve městě, jež vypadalo jako naše města a také tam byli lidé, kteří vypadali jako z naší planety. Když se vydali do města, uviděli infocentrum, do kterého se hned vydali. Jakmile dorazili dovnitř, tak se hned zeptali, zda by jim mohli dát mapu. Muž jim vyhověl a hned jim mapu podal a zeptal se, odkud jsou. Průzkumníci se tázali, jak to poznal, že nejsou odtud. Zaměstnanec jim řekl, že mluví nějak divně, protože oni zde mluví pouze podstatnými jmény a v jiných státech se mluví také podle slovních druhů. Průzkumníci byli zvědaví, a tak se vyptávali na ostatní státy. Pracovník jim ostatní státy popsal, že nejlépe se žije ve státě Podstatných a Přídavných jmen. Nejhůře naopak ve státě Příslovcí, Předložkách, Spojkách a Částic. Zaměstnanec je poté varoval před státy Citoslovcí, jelikož se tam lidé dorozumívají jako zvířata. Před odchodem je zaměstnanec požádal o pomoc, zda by nemohli naučit obyvatele všech států mluvit správně. Průzkumníci se nabídli, že seženou učitele, kteří naučí lidi pořádně mluvit. Na výuce se domluvili s učiteli Jakubem Krejčím, Markétou Bogoczovou, Marcelou Hapalovou a Monikou Káňovou. Tito učitelé byli vybráni, aby přijeli na planetu učit český jazyk.
Práce to byla nelehká. Výuka začala na státě Podstatných jmen a Přídavných jmen. Nejprve učili státy, ve kterým místní obyvatelé používali pouze ohebné slovní druhy, teprve poté neohebné, které byly mnohem složitější. Postupně učili, aby se lidé jednotlivých států uměli dorozumět všemi slovními druhy.
Tento jazykový vývoj trval několik let, postupně se obyvatelé jednotlivých států naučili používat všechny slovní druhy. Ten nejtěžší úkol naše hrdiny ale teprve čekal, když se vydali do státu Citoslovcí, aby naučili používat všechny slovní druhy i tyto obyvatele.
Při vstupu na území státu Citoslovcí naše hrdiny obklíčila smečka polonahých lidí. V tu chvíli zavládlo hrobové ticho, byl slyšet jen tlukot srdcí hrdinů. Potom se Jakub odhodlal a prohlásil: „Přišli jsme vás naučit, jak správně mluvit. Nechceme vám ublížit, chceme pomoci."

Vůdce smečky zařval: „Unga bunga.“ (v překladu „Ano, prosím“). Výuka mohla začít.
Uběhlo několik let, než byla mise úspěšně dokončena a obyvatelé všech deseti států se naučili správně mluvit česky. V tom okamžiku již nic nebránilo tomu, aby se státy spojily a uzavřely spojenectví také s planetou Země.
Hrdinové dali planetě jméno SD právě proto, že se zde kdysi dávno mluvilo v jednotlivých státech podle slovních druhů.
Od té doby mezi planetou SD a planetou Země vládnou přátelské vztahy. Hrdinové, kteří byli povoláni do mise naučit „domorodce“ mluvit správně česky, se úspěšně vrátili na svou planetu, kde se dodnes věnují dětem v Základní škole Borovského.
Děkujeme hrdinové!

Šimon Daněk, 8. B

Slovní druhy

Když jsem byl malý, chtěl jsem poznat svět, ale teď už ne, teď je jen nudná škola, každý den vstát, jít do školy, psát testy, no prostě hrůza … Vždy večer, když si lehnu a usínám, bojím se, že zítřek bude stejný jako dnešek. Přesto se těším, až usnu.
Od mých pěti let se mi totiž každou noc zdá o jiné planetě. Třeba dnes, dnes jsem byl průzkumníkem planety Podstatných jmen. Vypadá to tam zvláštně. Všechno je tam černobílé a nejsou tam rozdíly. Hele, vidím zoo. Jdu se kouknout blíž, ale všechno vypadá stejně. Zvířata nemají různé barvy ani rasy. Bez přídavných jmen to není ono. Jsou tu třeba žirafy, zebry a sloni, ale všichni jsou černobílí. Rozběhnu se za nimi, abych se jich zeptal, proč to na jejich planetě vypadá tak smutně, vtom zazvoní budík. Dělám, že ho neslyším, snažím se vrátit do snu, ale nejde to. Jsem vzhůru, nestihl jsem se zeptat. Celý den pak o tom přemýšlím. Málem se poleju, když si v neustálém zamyšlení dělám kuličky s mlékem. Ve škole se mi moc nevedlo, prostě to musím vědět. Hned jak přijdu domů, udělám si úkoly, dám si oběd, lehnu si do postele a snažím se usnout. Navázat spojení se svým vesmírným světem. Ale vidím jen černo. Ležím už pár hodin, když v tom slyším, jako by vzlétla raketa. Těším se, až objevím další planetu. Místo toho ale slyším: „Ahoooj,“ to volá maminka, „je někdo doma?“ Vstanu z postele a jdu ji přivítat. Poté přijde moje mladší sestra s tátou, společně se navečeříme, chystáme se koukat na televizi, ale já si to rozmyslím. „Jdu si lehnout,“ oznámím. V zrcadle vidím jejich zmatené obličeje, ale pokračuji do pokoje. Tentokrát usnu okamžitě.
Proberu se na planetě Přídavných jmen. Je to tady nádherné, plné barev. Všechno splývá. Třeba tady, vypadá to jako strom, nahoře zelená koruna, dole hnědý kmen, ale je to rozmazané. To je vlastně také přídavné jméno tvrdé rozmazaný, rozmazaná, rozmazané. Nádhera, až se mi z toho zamotá v hlavě a upadnu.
Vzbudím se na planetě zájmen, číslovek a sloves. Třeba támhle je číslo čtyři, které hraje karty s kamarádem číslem jedna. Trojky hrají fotbal, sedmičky skáčou panáka a pětka se učí, aby nedostala pětky. „Martine,“ volá máma, „vzbuď se, nebo přijdeš pozdě do školy.“ Vylezu z postele, nachystám si věci, najím se a jdu do školy. Ve škole máme za úkol napsat příběh. Rozhoduji se, o čem napíšu, napíšu o svém včerejším snu „Jak jsem navštívil planety ohebných slovních druhů“. Něco jsem splácal dohromady, zazvonilo a já si oddechl. Když jsem svůj příběh vyprávěl ostatním, líbil se. Dostal jsem konečně lepší známku a vzpomněl si na číslovku pět z mého snu, zda se naučila nebo má neustále samé pětky.
Škola skončila a já běžel domů mámě ukázat svůj dnešní úspěch. Mamka mě pochválila a odvezla na trénink. Na fotbalovém tréninku náš tým vyhrál. Dneska se mi daří, navíc byla na večeři skvělá pizza a já se přejedl. Usnul jsem dříve než obvykle.
Objevil jsem se na planetě Příslovcí a Předložek, zrovna byl krásný západ slunce. Všechno je normální, ale není tu život, jsou tady jen restaurace, ve kterých jsou stoly, židle, jídlo, ale žádní jedlíci ani zvířata na zahradách. Domy, parky i kina, ale nikdo nikde. Náhle se sám probudím. Je víkend a už je 10:47, jdu do kuchyně, abych se přivítal, ale nikdo tu není, je tady mrtvo, úplně jako na planetě Příslovcí a Předložek. Pak si vzpomenu, rodiče jeli do školy pomáhat s přípravou zítřejší velké školní akce. Den se mi táhne, měl jsem jít s nimi. Odpoledne jsem usnul, navštívil jsem planetu Spojek a Částic.
Všechno je tady ve dvojicích, třeba pes a kočka. I barvy tady jsou jasné a zřetelné. Ale něco chybí, zvuk. Všechno tady je tiché, ale krásné. Všichni v něco doufají, já doufám jen v dobré známky, tady si ale každý přeje něco jiného. Někdo si přeje, ať prší, jiní aby nepršelo. Neříkají to slovy, mají nad sebou bubliny jako v komiksech.

Asi v sedm mě vzbudil nečekaný hluk, rodiče jsou doma. Zvědavý jsem se za nimi rozběhl, jak to ve škole šlo. Povídali jsme si skoro až do půlnoci a pak si šli lehnout.
Usnul jsem hned, uslyšel jsem směs chaotických zvuků a otevřel oči. Všude bylo bílo a ozývaly se zvuky. Zvláštní, trochu děsivé, ale svým způsobem krásné.
Toto je můj příběh, příběh o snech, díky kterým poznávám vesmír, sice ne náš, ale stojí za to.

Bára Vilímová, 8. B

Jak mohla vzniknout některá přísloví?

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá

Nezvládám to, už dál nemůžu, dnes jsem zase celou noc nespal (zakřičel jsem). Ale víš, že to přeci nemůžeme vzdát (křičela na mě nazpátek). Jenže takhle to nejde, naše dcera je tak nemocná, že už jsi i ty, já přeci vím, že ji máš ráda, ale musíme to nějak vyřešit. Byl jsem tak naštvaný, že jsem za sebou práskl dveřmi. Vyšel jsem na vzduch a šel lesní cestou, pořád jsem si přehrával v hlavě, co se vlastně děje, když v tom jsem měl před očima černo, spadl jsem do jeskyně. Trvalo mi dlouho, než jsem se dostal ven, jenže jsem dostal nápad, výkopu jámu, do které má dcera spadne a bude klid, manželka nic nezjistí, řeknu jí, že si hrála v lese a spadla, a tak jsem vykopal a zasypal jámu listím, aby si nikdo ničeho nevšiml. Vrátil jsem se domů a zavolal dceru, na manželku jsem zakřičel, že se jdeme projít, jenže ona chtěla jít s námi, v duchu jsem zaklel, můj plán nevychází. Vím, že vymyslí něco špatného, vrátil se po dvou hodinách, tak co přeci dělal, řekl mi, že se jdou projít, ale já mu nevěřím, půjdu s nimi, abych měla jistotu, odtušila manželka. Šli jsme dlouhou lesní cestou, něco mi na tom nesedí, i když jsme se smáli a užívali si rodinný čas, cítím, že je něco špatně, z přemýšlení mě vytrhl křik. Vlastně jsem rád, že jdeme všichni tři, užíváme si společný čas, asi ten plán na chvíli odložím, byl jsem tak zaujatý, až jsem spadl do jámy, do té jámy, kterou jsem vykopal. Cítil jsem šílenou bolest a doteď mě bolí to, že má dcera by musela prožít to co já.

Patriie Chodurová, 8. B

Bez práce nejsou koláče.

Tak na tento příběh se podíváme hodně do minulosti. Psal se den jako každý jiný. Pekař šel péct ty nejlepší koláče pro jeho obyvatele vesnice. Lidé je milovali, chodili k němu každé ráno. Někdy se i na někoho nedostalo.
Ale tohle ráno bylo trochu odlišné od všech ostatních. Pekařovi od rána nebylo dobře a cítil se slabě. Přes den se to začalo zhoršovat a zhoršovat, až do té doby, než pekař omdlel. Všichni, co stáli v řadě, se mu rozběhli na pomoct. Po chvilce přijela sanitka a odvezla pekaře do nemocnice. Tam hned zavolali jeho manželce, která za ním přijela s pláčem. Pekařovi to nedalo a zeptal se: „Co bude s mým obchodem?´´
Manželka rychle odpověděla: „Asi ho prodáme.´´
To se pekaři nezamlouvalo, vždyť pekárna byla celý jeho život.
Sám se rozhodl, že zaměstná svého nejmladšího syna. Pekař věděl, že to snadné nebude. Jeho syn nebyl nadšenec do žádné fyzické práce, ale rozhodl se to s ním zkusit.
Na další den pekařův syn přišel za ním do nemocnice. Otec si ho zavolal ke své posteli. Potichu mu říká svůj tajný recept na jeho nejlepší koláče. Syn ale neposlouchá, místo toho celou dobu jenom o něčem přemýšlí. Jediné co pochytil, bylo, že se musí do práce dostavit už hned zítra ráno. Se zděšením se na otce podíval, ale věděl, že to pro něj udělat musí.
Na druhý den ráno sice vstal, ale když se konečně připlazil do pekárny, neudělal nic jiného, než že si sednul na židli a spal. Po chvilce začali chodit zákazníci, klepali na sklo. Když už se jim povedlo ho konečně probudit, otevřel jim a řekl: „Já vám žádné koláče dělat nebudu.´´
Zákazníci se naštvali a odešli. Další den ráno už se nikdo neukázal. To pekaře zklamalo, když slyšel od svých blízkých, jak se k zákazníkům choval. Pekařův syn byl také smutný, když mu došlo, že zklamal svého otce, a tak se rozhodl s tím něco udělat. Hned ráno vstal dřív, aby stihl
napéct mnoho koláčů pro zákazníky, ale nikdo nepřicházel a nepřicházel. Rozhodl se to nevzdat a šel prodávat koláče po ulici. Vydělal si dost na to, aby zaplatil náklady hlavně na otcovu léčbu.
Otec nevěřil svým vlastním očím. Byl tak pyšný na svého syna, až mu z toho bylo do pláče. Po několika měsících se otec dostal z nemocnice a mohl zase péct. Tentokrát ale ne stejně. Rozhodl se, že bude péct i se svým synem. Díky tomu mají spoustu nádherných zážitků ze společného

pečení a staraní se o svůj vlastní podnik. A takhle vzniklo přísloví „Bez práce nejsou koláče´´.

Adéla Barczoková, 8. B

ŠIKOVNÍ VÝTVARNÍCI

Gabriel Vereška, 9. A

Matyáš Matykiewicz, 9. B

Kira Arefieva, 9. B

Marie Šulavová, 9. A

Tobiáš Barczok, 9. A

Daniela Horňáčková, 9. B

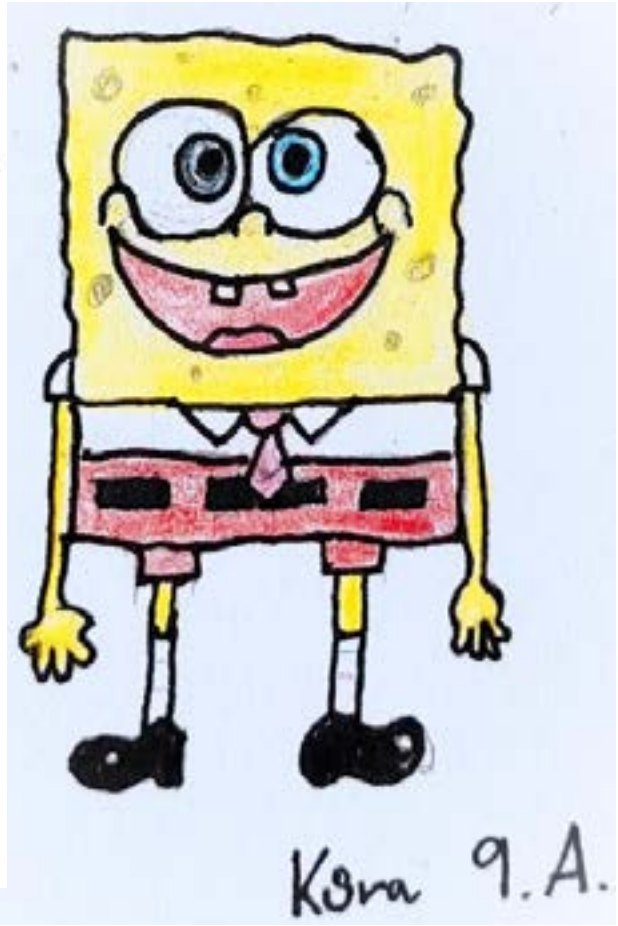

Školní časopis Borováček - šk. rok 2023/2024, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.